Tuncer CÜCENOĞLU

Oyun, 2 Bölüm

1985 Ankara Sanat Kurumu En Başarılı Yazar Ödülü

KİŞİLER

TAMER 45 Yaşlarında

NURGÜL 40 Yaşlarında

YEŞİM 20 Yaşlarında

SONER 40 Yaşlarında

SAİDE 40 Yaşlarında

HAMDİ 55 Yaşlarında

ÖMER 45 Yaşlarında

BİRİSİ

SAVCILIKTAN GELEN ADAM

FOTOĞRAFÇI

ADAM

ZAMAN : 1981

YER : İstanbul

1. BÖLÜM

(Oyun üç mekânda geçmektedir: Bir apartman dairesinin salonu: Karı koca çalışan bir memur ailesi düşünülerek hazır lanmalıdır.

İşadamı Ömer'in Bürosu: Oldukça göste rişli olmalıdır.

Müdür Hamdi'nin odası: Resmi bir daire nin müdür odasıdır.

Ancak olayın akışı içinde, bu üç mekânın aynı anda kullanılması gerekmektedir. Oyu nun çevre düzenlemesi yapılırken, bu durum hiçbir zaman gözardı edilmemelidir.)

BİR APARTMAN DAİRESİNİN SALONU

(NURGÜL ışığı yakar ve elinde paketlerle içeriye girer. Paketleri masanın üzerine bı rakır. Kapıyı kapatır. Mantosunu asar. Yor gundur. Evin dağınıklığını gelişigüzel to parlar. Kocasının pijamasını, koltuğun üzerinde, çoraplarını, halının üzerinde gö rür. Sinirlenerek bırakır. Paketleri açar. Kapı açılır. YEŞİM girer içeriye. Elinde ki tapları)

YEŞİM : Geldin mi anneciğim?

NURGÜL : Görmüyor musun?

YEŞİM : Gene kızgınsın.

NURGÜL : Sabahtan akşama kadar dairede çalış, di din... Akşam eve gel, aynı terane sürsün... Hayatımdan bıktım, insan mıyım? Kadın mıyım? Makine miyim? Yoksa hayvan mı yım ben?

YEŞİM : Bana niye kızıyorsun?

NURGÜL : Maşallah evde iş bırakmıyorsun...

YEŞİM : Anneee!

NURGÜL : Şu evin haline bak. Pijaması koltukların üzerinde, çorapları yerde... Gömleği perde nin altında... Sanki kastı var...

YEŞİM : Babama kız...

NURGÜL : Kendi odanın halini görmüyor musun?

YEŞİM : Benim odam tertemiz...

NURGÜL : Ya o kitaplar, notlar, kâğıtlar? Savrulmuş yerlere...

YEŞİM : Ben öyle çalışıyorum anne.

NURGÜL : Birisi kapını açsa da baksa, ne derim? Ko caman kız oldun... Seni suçlamazlar, beni kınarlar... Kızına, doğru dürüst terbiye vere memiş derler... Açacağın eczaneyi düşünü yorum da, bu dağınıklılığınla bakkal dükkâ nından farkı olmayacaktır...

YEŞİM : *(Bacaklarını uzatıp otururken)* Toplarız toplarız.

NURGÜL : Azarlar gibi konuşma.

YEŞİM : Biraz dinleneyim, toplarım. O kadar yorul dum ki, sınıftan sınıfa koşuşturup durduk bütün gün...

NURGÜL : Kızım sen kantinlerde yoruluyorsun... Dandini dandini... Her şey dandini... Kalk kızım, kalk da topla şuraları... Ruhum sıkı lıyor şu evde...

YEŞİM : Sabret, bir yıl sonra ruhun sıkılmaz... Kur tulacaksın benden...

NURGÜL : Bu dağınıklıkla Metin de çekmez seni... Postalayıverir gerisin geriye...

YEŞİM : Metin mi? Beni ha? Güldürme beni... Gör müyor musun? *(Paketten çıkarttığı kazağı gösterir.)*

NURGÜL : *(Yumuşar.)* Metin mi?

YEŞİM : *(Gururlu. Övünerek)* Kantinde çay içiyor duk. Bizim Nesrin'le Fatoş da vardı yanım da. Birden bir paket konuldu masaya... Ba şımı kaldırdım, Metin!.. "Bugün tanışmıştık seninle" dedi... Öyle hoşuma gitti ki anne... Nesrin de memnun olmuş göründü ama göz lerinden her şey okunuyordu... Öyle kıska nıyor ki beni...

NURGÜL : Öyle kantinlerde, herkeslerin gözü önünde armağan vermesin sana... Vallaha nazara gelir, çatır çatır çatlarsın sonra...

YEŞİM : Sonra da kurulduk Metin'in arabasına, gel dik, inadına Nesrin'i de bıraktırdım evine...

NURGÜL : Bak! Arkadaşlarınla Metin'i pek içli dışlı etme... Nişanlı falan demezler, kaparlar elinden.

YEŞİM : Metin mi? Aman anneee... O bensiz yapa maz.

NURGÜL : Öyle deme... Herkes ister onun gibisini... Her ne kadar öyle ahım şahım bir yakışıklı lığı yoksa da, zengin çocuk... Şunu unutma, varlıklı insanın isteyeni çok olur.

YEŞİM : O zenginse, ben de güzelim... Üstelik oku lum da bitiyor... Benim gibi bir kızı nerden bulacak? Bir zenginlikle iş bitmiyor ki an ne... Liseyi bile bitirememiş bir insan da is tediği kadar zengin olsun, herhalde benden daha iyisini bulamaz.

NURGÜL : Sokaklar kız dolu.

YEŞİM : Erkek de dolu.

NURGÜL : Bu kafayla gidersen, eline kadar gelmiş kısmeti kaçırırsın.

YEŞİM : Bir şey olmaaaz...

(ÖMER, bürosunda, telefonla bir yeri arar. Telefon çalar.)

YEŞİM :Alooo...

ÖMER :Alo...

YEŞİM : Buyrun.

ÖMER : Tamer evde mi?

YEŞİM : Henüz gelmedi.

ÖMER : Siz kimsiniz?

YEŞİM : Ben kızıyım.

ÖMER : Adın ne bakayım?

YEŞİM : Yeşim.

ÖMER : Yeşim canım, ne zaman gelir baban?

YEŞİM : Biraz sonra gelmesi gerek...

ÖMER : Bak kızım, benim adım Ömer... Ömer am ca aradı dersin... Liseden arkadaşınmış der sin... Benim numaram *(Bir telefon numara sı söyler.)* Onu çok özledim... Mutlaka arasın beni...

YEŞİM : Gelince mi?

ÖMER : Şimdi çıkıyorum. Yarın, öbür gün, ne za man isterse arasın... Ben olmasam bile, not bıraksın sekreterime, olur mu kızım?

YEŞİM :Peki...

ÖMER : Hadi gözlerinden öperim kızım... Çok se lam söyle... Annene de hürmetler...

YEŞİM : Baş üstüne... *(Kapatır.)*

NURGÜL : Kim?

YEŞİM : Babamın liseden arkadaşı... Ömer diye bi risi...

NURGÜL : Ömer mi? Ömer, Ömer... Anımsayama dım...

YEŞİM : Nerden anımsayacaksın? Lisedeyken ba bamla tanışıyor muydun ki?

NURGÜL : Baban arkadaşlarından sözetmişti bana... Haaa!.. Ömer, Ömer... *(Elindeki paketlerle mutfağa geçerken)* Ortalığı da topla artık.

(YEŞİM perdenin altındaki gömleği, yerdeki çorapları alır. Kapı çalınır. YEŞİM açar.)

TAMER : *(Elinde bir bond çanta, girer.) İ*yi gece ler...

YEŞİM : İyi geceler babacığım...

TAMER : İçerde mi?

YEŞİM : Gene kızmış sana.

TAMER : Niye?

YEŞİM : *(Elindeki çoraplarla gömleği gösterir. Yer deki pijamayı gösterir.)*

TAMER : Ne yapayım? Aceleyle çıktım...

YEŞİM : Babacığım atma ortalara... Senin yüzün den bana da bağırıyor...

TAMER : *(Gülümseyerek mutfağa bağırır.)* Nurgüü-ül!.. Nurgül!..

NURGÜL : *(Sesi)* Ne vaaar?

TAMER : Şimdi bak... Ama ne yapsan kızdıramaz-sın bu gece beni.

YEŞİM : N'oldu babacığım? Maaşına zam mı yaptı lar?

TAMER : Ondan daha önemli... Bugün işi bitir dim... *(YEŞİM'in elinden pijamayı alır, bir taraftan da soyunup giyinmektedir.)* Ver dim dosyayı işleme. Şimdi ayıklasınlar ba kalım pirincin taşını. Devleti milyonlarca li ralık zarara sokmak neymiş görsünler...

YEŞİM : Ne yaptın gene?

TAMER : Bir aydır yaptığım araştırmalar ne kadar haklı olduğumu gösterdi. Bir alay yolsuzluk hepsi de belgeli. Çok kişinin başı yana cak. .. Hem de ne yanacak... Görecekler bak... Hazırladığım dosyayı müdürün önü ne attığımda adam şaşkınlığa uğradı... Evraktan da geçirip, aldım tarih numarasını... *(Çantasını açar, kırmızı kaplı bir dosya çı karır.)* Kopyaları da burda... Neler yakala mışım gör... Ne usulsüzlükler, ne yolsuz luklar. .. Neler çeviriyor adamlar, gör de bak. Al da incele...

YEŞİM : Ben anlamam.

TAMER : Bu gece içilir. Bak bakayım dolaba... Bi raz rakı olacaktı.

(YEŞİM mutfağa geçer, TAMER keyifle dosyayı incelemektedir. Bazı belgeleri masanın üzerine dağıtır.)

YEŞİM : *(Elinde bir şişeyle gelir.)* Al baba.

TAMER : Dur! Bu yetmez. Bir kadeh bile çıkmaz burdan. Ortalık kararmadan bakkaldan al da gel... *(Cüzdanından para çıkarır.)* Otuzbeş-lik al... Yetmeyecek yoksa.

(YEŞİM çıkar, NURGÜL girer.)

NURGÜL : Gene içecek misin?

TAMER : Evet.

NURGÜL : Topla şu masanın üzerindekileri.

TAMER : Bana bir zarf versene... Şöyle büyükçe bir zarf...

NURGÜL : Yaktıracaksın tümünü de...

TAMER : Dur dur dur! Bunlar önemli.

NURGÜL : Topla!.. Yemekleri getireceğim.

TAMER : *(Hem toplamakta hem de)* Bu dosya var ya bu dosya... Çok kişinin başını yakacak. Mil yonlarca liralık zarardan kurtarıyorum dev leti...

NURGÜL : İyi. Sana da bir iki milyon verirler ödül olarak. Sabah unutturma, iki bin lira borç al dım Seher'den.

TAMER : Niye aldın?

NURGÜL : Markete uğradık gelirken. Yetişmedi pa ram...

TAMER : İki gün sonra veririz, zaten aybaşı geliyor.

NURGÜL : Onlar da memur. Yarın veririm dedim.

TAMER : Unutmuş gibi yap. Para kalmadı vallahi... Bir yol paramız var.

NURGÜL : İçmek için buluyorsun ama... *(İçeriye ge çer.)*

YEŞİM : *(Elinde bir şişe rakı ile girer.)* Bakkaldan bir şeyler almışsınız.

TAMER : Ben almadım.

NURGÜL : *(Elinde tabaklarla girerken)* Ben al dım. .. Üç bin lira tuttu...

TAMER : İyi, öderiz.

NURGÜL : Allahım! Yardım etsenize. Bir allahın kulu çıkıp, ben de bir şeyler getireyim demiyor.

(YEŞİM annesine yardımcı olurken, TA MER de büyük bir zarf bulmuştur. Kırmızı kaplı dosyadaki belgeleri zarfa yerleştirir. Zarfı büfenin gözüne özenle saklar. Kırmızı kaplı dosyaya da başka şeyler yerleştirir. Büfenin üzerine koyar. Bardağına bir kadeh rakı koyar. Yemeklerini yerlerken telefon çalar.)

YEŞİM : Alo... Aloooo... *(Bekler. Ses gelmediğini görünce kapatır.)* Aaaa! Seni Ömer diye bi ri aradı baba...

TAMER : Ömer mi?

YEŞİM : Liseden arkadaşınmış...

TAMER : Ne zaman?

YEŞİM : Sen gelmezden önce...

TAMER : *(YEŞİM'in verdiği kâğıdı alır, telefon et mek için kalkar.)*

YEŞİM : Şimdi çıkıyorum dedi... Ne zaman ister sen arayacaksın...

TAMER : Çok zengin olmuş... Çoktandır görüşmü yorduk. Nerden bulmuş numaramızı?

YEŞİM : Sormadım. *(Telefon yeniden çalar. Yeni den kalkar, açar.)* Alo... Aloooo...

TAMER : Hemen kapatma...

YEŞİM : Ses yok ki...

TAMER : Kumbaralı telefondan arayabilirler... Bek le azıcık...

YEŞİM : Eeee, sıktın... *(Kapatır.)*

TAMER : Bekleseydin ya...

YEŞİM : Neden?

TAMER : Kumbaralı telefonla arıyorlar, sonra da je tonu düşürmeyi unutuyorlar...

NURGÜL : Kendi hünerlerini başkalarına yakıştır ma...

YEŞİM : Unutmasınlar...

TAMER : Aksilik yapma...

YEŞİM : Bir daha gelirse sen bekle babacığım...

TAMER : Gene sinirlerimi bozma.

YEŞİM : Yarın sınavım var. Telefonun başında jeto nun düşmesini bekleyemem...

TAMER : Bir an önce Fakülteni bitir de, o münase betsiz Mehmet efendiyle evlen.

YEŞİM : Nişanlımın adı Metin...

TAMER : Hödük bir oğlan, tam bir hödük... Adap bilmez, terbiye bilmez.

YEŞİM : Uzatma babacığım, uzatma işte...

TAMER : Sen ne diyorsun?

YEŞİM : Bir şey demiyorum...

TAMER : Diyemezsin zaten... Senin gibi eczacı ola cak bir kız öyle bir hödüğü beğenirse ne de nir buna? Dengin mi senin?

NURGÜL : Kedi uzanamadığı ciğere mundar der miş... Varlıklı çocuk... Kızım rahat etsin... Bizim gibi sürünmeyecek...

TAMER : Biz sürünüyor muyuz?

NURGÜL : Boğazlarda yemek yiyip, gazinolarda sa bahlıyoruz.

TAMER : Gazinolarda uykusuz kalıp sabahlamak ha yat mı? *(Telefon çalar, TAMER kalkar.)* Alooo... Alo... Alooooo...

YEŞİM : Bekle babacığım... Belki jetona basarlar da konuşursun...

TAMER : Alo... Alooooo... *(Kapatır.)* Telefonda bir arıza olmasın?

NURGÜL : Biraz önce konuştuk...

TAMER : *(Bir numara çevirir.)* Soner!.. Bizim tele fon çalıyor, kaldırıyoruz ses yok... Acaba bir arıza olmasın... Hemen arar mısın bizi? *(Kapatır. Bekler. Telefon çalar.)* Alo... Ha Soner!.. Ne yapıyorsun? Bir iki kadeh içiyo rum... Geçerken uğra istersen... İçeriz... Dertleşiriz... *(NURGÜL gözlerini ayırıp TAMER'in üstüne yürür gibi hareketler ya par.)* Saide'yi de getir...Otururuz...

YEŞİM : Benim ders çalışmam gerek...

TAMER : Olur... Peki uğrarım... Sen de ara... Hadi güle güle... *(Kapatır.)*

NURGÜL : Neden çağırıyorsun?

TAMER : İki çift laf edecek adam yok şurda... Bu gün olanları Soner'e anlatırım.

NURGÜL : Bir de karısını çağırıyorsun... Hiçbir şeyi beğenmez bilmez misin? Her şeyimiz laf oluyor ondan sonra...

TAMER : Usulen çağırıyoruz yahu.

NURGÜL : Ya gelse?

TAMER : Gelse n'olur? Alt tarafı biraz sinirlendirir hepimizi o kadar. Zaten alıştık da...

YEŞİM : Radyoyu, televizyonu fazla açmayın...

(Odasına geçer. NURGÜL masayı topla maktadır. Elindekileri zaman zaman mutfa ğa götürmektedir. TAMER kalkar, teybi açar. Müzik)

NURGÜL : *(Girer. Sesini azaltır.)*

TAMER : Hadi girelim de yatalım...

NURGÜL : Bulaşıklar yıkanacak...

TAMER : Gel işte...

NURGÜL : Ertesi güne kalırsa sinek oluyor...

TAMER : Her taraf sinek olsun ne çıkar... Gel işle...

NURGÜL : *(Elinden kurtulur.)* Hayır dedim...

TAMER : Nedir bu çektiğim senden?

NURGÜL : Çekme!.. *(Mutfağa geçer, İçerden)* Yatma dan önce kovayı doldur... Sular kesildi ge ne...

TAMER : *(Kızarak)* Ne kadın yahu!..

(Işıklar kararır. Sabah. Saat gürültüyle ça lar. NURGÜL odasından çıkar. YEŞİM'in odasına girer. TAMER gelir. Koltuğa otura rak elindeki aynaya bakıp, elektrikli tıraş makinesiyle traş olmaya başlar. Önce NUR GÜL sonra da YEŞİM girerler içeriye. NURGÜL mutfağa geçer.)

TAMER : Çay suyu koyun.

(YEŞİM mutfağa geçer.)

NURGÜL : *(Girer.)* Kovayı doldurmamışsın...

TAMER : Sular gelmedi...

NURGÜL : Biraz daha bekleseydin gelirdi...

YEŞİM *: (Girer.) Su yok....*

TAMER : Bu evde bir bardak çay içmek kısmet ola mayacak mı?

YEŞİM : Yüzümü nasıl yıkayacağım?

NURGÜL : Banyoda biraz su var... Dikkatli kullan... *(Kapıyı açar bakar.)* Kapıcı ekmeği getir memiş gene...

TAMER : Bayat ekmek yemekten dişlerim kırıla cak...

NURGÜL : Bayat ekmek bile yok...

(Odasına geçer. TAMER'in tıraşı bitmiştir. Makineyi açar, kültablasına boşaltacakken NURGÜL girer ve görür.)

NURGÜL : Evin içine dağılıyor... Git de banyoda bo şalt...

(TAMER söylenerek gider.)

YEŞİM : *(Kurulanarak gelir.)* Gene geç kalaca ğım...

NURGÜL : Konuşacağına hazırlan...

TAMER : *(Elinde bir gömlekle gelir.)* Bu gömlek kir li...

NURGÜL : Yerlere atarsan kirlenir...

TAMER : Ne yapayım?

NURGÜL : Gömlek giymeden git...

TAMER : Gardıroptan yenisini alıyorum...

NURGÜL : Niye soruyorsun? Gene atma yere!.. Götür banyoya...

(TAMER söylenerek banyoya gi der. YEŞİM aceleyle giyinmiştir. Elinde ki tapları)

YEŞİM : Otobüs param yok...

NURGÜL : Dur!.. Bir şeyler ye...

YEŞİM : Bir sandviç alırım... Gecikiyorum... *(TA MER girer.)*

NURGÜL : Yeşim'e otobüs parası verir misin?

TAMER : Para yok...

NURGÜL : Yürüyerek mi gitsin?

TAMER : O kadar da değil... *(Cüzdanından para ve rir.)*

NURGÜL : *(YEŞİM'in yetmez işaretini görünce)* Biraz daha ver... Kahvaltı etmeden çıkıyor...

TAMER : Kahvaltı et...

YEŞİM : Geç kaldım baba...

TAMER : Biraz daha erken kalk...

YEŞİM : Saat dörttü yattığımda... *(Babasının verdi ği parayı alır.)* Hadi hoşça kalın...

NURGÜL : Güle güle kızım... Karşıdan karşıya geçer ken dikkatli ol.

YEŞİM : Gel de sen geçir bari... *(Çıkar.)*

NURGÜL : Sallanma daha... Kadın olduğum halde ha zırım bak... Geç kalacağız... Otobüs kaça cak...

TAMER : *(Aceleyle giyinmiştir.)* Temiz çoraplarım nerde?

NURGÜL : Her zamanki yerinde...

TAMER : Her zamanki yeri neresi?

NURGÜL : *(Hışımla girer, çıkar.)* Al!.. Öbürlerini banyoya götür. Her gün başköşede... *(Pen cereden bakar.)* Hazır değil misin daha?

TAMER : Hazırım hazırım...

(Paltosunu ve ayakka bısını giyer TAMER. Çıkarlar.)

(Az sonra)

(Kapı sessizce açılır. BİRİSİ girer içeriye... Salonda bir şeyler aramaya başlar. Büfenin gözlerini, dolapları karıştırır. Tam yatak odasına girmek üzereyken kırmızı kaplı dos yayı görür. Alır. Sessizce çıkacakken telefo na takılır gözü)

BİRİSİ : *(Bir numara çevirir. HAMDİ Beyin odası aydınlanır. Telefon çalar.)*

HAMDİ :Alo...

BİRİSİ : Benim...

HAMDİ : Nerden arıyorsun?

BİRİSİ : Evlerinden...

HAMDİ : Buldun mu?

BİRİSİ : Buldum... Kırmızı kaplı dosya...

HAMDİ : Oyalanma... Hemen gel...

BİRİSİ :Olur... *(Telefonları kapatırlar.)*

(Gece. TAMER içeriye girer. Paltosunu asar. Kimsenin olmadığını görünce oturur, cebinden bir sarı zarf çıkarır, içindeki kâğı dı okur. Şaşkındır. Yeniden, yeniden okur. Kararsızca telefona yaklaşır, bir numara çevirir.)

TAMER : Alooo... Soner? Benim... Ne zaman bite cek işin?.. Konuşuruz... Evet... İşyerinden çıkma... Evden arıyorum... Sana geliyo rum... Gelince konuşuruz... Hatlar karışı yor galiba... Sana geliyorum, ayrılma or-dan... *(Telefonu kapatır. Paltosunu alır, tam çıkmak üzeredir ki telefon çalar.)* Alo... Soner? Konuşuruz gelince... Hayır, geliyorum... Hayır... Benimle ilgili... Ge rek yoktu... Ben gelirdim... Peki... Bekli yorum... *(Telefonu kapatır. Paltoyu yeni den asar. Düşünür. Koltuğa çöker. Düşünür. Telefon yeniden çalar. Alır.)* Alo... Alo... Alo... Aloooo... *(Bekler. Konuşulmadığını görünce kapatır. Oturur. Dış kapı açılır. TAMER yazıyı cebine saklar. Doğal görünmeye çalışarak bir gazete alır, okur görünür.)*

NURGÜL : *(Elinde dolu file. Girer. Işığı yakar. Gö rür.)* Erken gelmişsin...

TAMER : Çok yoruldum bugün...

NURGÜL : Işığı da yakmadan oturuyorsun...

TAMER : Yeşim gelmedi mi?

NURGÜL : Yoğurt alıyor... *(Pencereye koşar, açıp bağırır.)* Yeşiiim! Yumurta da al!.. On tane yeter!.. *(Pencereyi kapatır.)* Ne oldu gene?

TAMER : Yorgunum... Arka arkaya toplantılar...

NURGÜL : Yalnızca sen mi çalışıyorsun? Bak! Bir de mutfağa gireceğim şimdi...

TAMER : Seninle kavga edecek durumda değilim...

NURGÜL : Üç yıl kaldı emekliliğine... Bakalım o za man neyi bahane edeceksin?

TAMER : Üç yıl kaldı emekliliğime...

NURGÜL : Ne biçim konuşuyorsun? Sen tuhafsın bu gün...

TAMER : Yok bir şey...

NURGÜL : Var var... Bir şey saklıyorsun benden...

TAMER : Yorgunum hepsi o kadar... Biraz sonra kardeşim gelecek...

NURGÜL : *(Yemeğe geleceğini sanır.)* Ne yetiştireyim ben şimdi? Hiçbir şey yok evde...

TAMER : Yalnız gelecek...

NURGÜL : Telefon edip duyuramaz mıydın bana?

TAMER : Biraz önce konuştuk... Sen gelmezden bir iki dakika önce...

NURGÜL : Allah bilir sen çağırmışsındır... Habersiz çağırmamanı söylemiştim daha önce...

TAMER : Seninle kavga etmek istemiyorum...

(Ka pının zili çalınır. NURGÜL bir anlam vere meden çıkar. Kapıyı açar.)

YEŞİM : *(Yumurtaları uzatır.)* Alsana anne... Şu da üstü...

NURGÜL : Bu kadar mı kaldı?

YEŞİM : Gene zam yapmışlar... İyi geceler baba...

TAMER : İyi geceler kızım...

NURGÜL : Ne yapayım? Ne pişireyim?

TAMER : Ne pişirirsen pişir...

NURGÜL : İki ayağımı bir pabuca sokuyor sonra da...

TAMER : Sus artık... Yemeğe gelmiyor...

NURGÜL : Allah bilir sen çağırmışsındır...

TAMER : Ne demek istiyorsun sen? Kardeşim evimi ze gelecek diye olay mı çıkartıyorsun?

NURGÜL : Evimize geleceği için değil, önüne koya cak bir tabak yemek bile olmadığı için kızı yorum sana...

TAMER : *(Ayağa kalkar.)* Ağzından bir kelime daha çıkarsa... Gir içeriye be!..

(NURGÜL şaşkınca içeriye geçer.)

YEŞİM : Ne oldu baba?

TAMER : Yok bir şey...

YEŞİM : Niye kızdın anneme?

TAMER : Ne kadın yahu...

YEŞİM : Çok yoruluyor ama...

TAMER : Ben yorulmuyor muyum?

YEŞİM : O daha çok yoruluyor...

TAMER : İnşallah sen de kocana böyle davranmaz sın...

YEŞİM : Kocam bana böyle davranmadığı süre ce... Annemi neden suçluyorsun? Bütün gün işte... Gece de mutfakta... Bulaşık, ütü, temizlik, her iş onun üstüne... Ben bir gün bile sabredemem...

TAMER : Ne yaparsın?

YEŞİM : Fırlatırım atarım yüzüğü...

TAMER : Ne diyorsun sen?

YEŞİM : Annem insan değil mi?

TAMER : Bu kafayla gidersen korkarım o oğlanı bile tutamazsın elinde.

YEŞİM : Haklı olduğum zaman susacak değilim...

TAMER : Sus artık... Huysuzluk etme...

YEŞİM : Doğru söylediğim için mi?

TAMER : Döverim seni!..

YEŞİM : Sıkıştı mı döverim...

TAMER : *(Üstüne yürür. YEŞİM içeriye kaçar.)* Ec zacı olacak bir de... Bana laf yetiştireceğine mutfağa gir de çok koruduğun annene yar dımcı ol, hayvan! *(Geçer oturur. Sigara ya kar.)*

NURGÜL : *(Girer.)* Senin bir şeyin mi var? Hadi!.. Hadi söyle bana.

TAMER : Bu kızı da kendine çevirdin!

NURGÜL : *(Kocasının başını elleri arasına alır, ok-şar.)* Çocuk o daha...

TAMER : Kazık kadar kız...

NURGÜL : Ne oldu, söylesene?

TAMER : Canım sıkılıyor...

NURGÜL : Çok yoruluyorum Tamer... Canım bur numdan çıkıyor.

TAMER : Gereksiz yere olay çıkartıyorsun... Senin le görüşeceklerim var dedi Soner... Gelme mi deseydim?

NURGÜL : Ben de yemeğimiz olmadığından söylen dim. .. Karısını biliyorsun... Demez ki bun lar çalışıyor. Her şeyimize bin bir eksik bu lur... Haksız mıyım?

(Kapının zili çalınır. NURGÜL kapıyı açar.)

NURGÜL : Hoş geldin Soner...

SONER : İyi geceler yenge... İyi geceler ağbi...

TAMER : İyi geceler.

YEŞİM : *(Gelir.)* Hoş geldin amca...

SONER : Metin nasıl?

YEŞİM : İyi amca...

SONER : Kusura bakmayın elim boş geldim... *(Otu rur.)*

NURGÜL : Aman, ne gereği var...

YEŞİM : Amca, izin verirsen odama geçeyim... Ders çalışmam gerek...

SONER : Hadi, başarılar...

NURGÜL : Keşke Saide'yi de getirseydin...

SONER : O kadar geç gidiyorum ki eve... Geliriz bir gece...

NURGÜL : Mutfağa geçeyim... Sevdiğin çorbadan ya payım...

SONER : Yemeğe kalmayacağım... Ağbimi görmek istedim... Hemen çıkmam gerek...

TAMER : Kahve içer misin?

SONER :Olur...

NURGÜL : Sen de içer misin?

TAMER : Yap... *(NURGÜL çıkar.)*

SONER : Evet ağbi... Nedir?

TAMER : Beni... Görevden aldılar...

NURGÜL : *(Kapıyı açar.)* Kahven nasıl olsun?

SONER : Şey... Az şekerli olsun...

(NURGÜL kuş kuyla kapıyı çeker.)

SONER : Yanlış duymadım değil mi?

TAMER : Hayır.

SONER : Ne zaman?

TAMER : Çalışma saati sona ererken...

SONER : *(Toparlanır.)* Çok şükür... Ben de çok önemli bir şey oldu sandım... Görevden alı nan ilk insan sen değilsin ya... Nereye ver mişler?

TAMER : Hiçbir yere.

SONER : Nasıl ağbi? Anlamadım...

TAMER : Görevime son verdiler...

SONER : Yani, yani... İşten mi attılar?

TAMER : Evet. SONER : Ama!.. Neden?

TAMER : Bilmiyorum... Gerekçe göstermemişler...

SONER : Yani, artık çalışmayacak mısın orda?

TAMER : *(Cebinden kâğıdı çıkartır, uzatır.)* Hiçbir yerde...

SONER : *(Okur.)* Olamaz böyle bir şey! Kaç yıl ol muştu hizmetin?

TAMER : Yirmi iki yıl...

SONER : Ama bunun bir gerekçesi olmalı! Bir so ruşturma falan!

TAMER : Hiçbir soruşturma geçirmedim...

SONER : Peki, bu yirmi iki yıl ne olacak?

TAMER : Bilmiyorum... Üç yıl kalmıştı emekli ol mama...

(Susma)

SONER : Yargı organlarına başvuralım...

TAMER : Bu tür görevden alınmalarda her türlü yar gı yolu kapalı...

SONER : Yirmi iki yıl sonra kapının önüne bırakı yorlar... Tüm yargı yolları da kapalı!.. Ola maz!..

TAMER : Oldu...

(NURGÜL içeriye girer. Kahvele rini bırakıp çıkar.)

SONER : Ağbi... Sana bir şey soracağım... Söyle mekten kaçındığın, ne bileyim, yani, söyle mek istemediğin bir şey oldu mu?

TAMER : Senden ne saklayabilirim ki? Sen benim kardeşimsin...

SONER : Bana bile anlatamayacağın bir şey...

TAMER : Yok!.. Üstelik sana anlatamayacağım hiç bir şey yok... Yirmi iki yıldır çalışıyorum ben... Kusursuz olmaya çabaladım hep... Yönetici olarak çalışmaya başladıktan sonra da bir alay yolsuzlukla mücadele ettim. Son olarak işyerinin alımlarıyla ilgili büyük bir yolsuzluğu ortaya çıkardım. Daha dün ver dim dosyayı ellerine. Başarılı çalışmalarım dan ötürü aldığım teşekkür yazıları bile bü yük dosya oluşturdu. *(Büfenin gözünden çıkardığı dosyayı uzatır.)* Ama benim için bir garip şeyler, çözemediğim, anlayamadı ğım bir garip şeyler yapılıyordu... Bana mı öyle geliyordu yoksa?.. Bir şeyler oluyor du... Sanki herkes biliyordu benimle ilgili bir şeyler yapıldığını... Şimdi daha iyi anımsıyorum... Evet, evet!.. Sanki herkes her şeyi biliyordu...

SONER : Neyi biliyorlardı?

TAMER : Acır gibi bakıyorlardı... Fısıldaşıyorlardı... Bakışlarını yakaladığımda hemen göz lerini kaçırıyorlardı benden...

SONER : Ne yapmayı düşünüyorsun?

TAMER : Karıma nasıl söyleyeceğim? Ya kızım?

SONER : Bir kaç gün sakla istersen...

TAMER : Yarın ayın biri... Maaş günümüz... Her ayın başında aylıklarımızı koyarız ortaya... *(Susar.)* Söylemek zorundayım... Yarın işyerime gideceğim... Hamdi Beyle görüşüp öğrenmeye çalışacağım gerekçeyi.

SONER : Hamdi Bey kim?

TAMER : Müdürümüz...

SONER : Gerekçeyi öğrenmen ne işine yarayacak?

TAMER : Şimdi nasıl savunabilirim kendimi? Ancak o zaman çürütebilirim gerekçe olarak göste rileni. .. O zaman da kolayca dönerim işi me... Bir başkasının da başına gelmişti aynı durum... Ama yılmadı o... Koşturdu, asıl sızlığını kanıtladı ve işine de döndü... Bu işin peşini bırakmayacağım... Yirmi iki yı lımı verdim ben... Bu işin peşini bırak mam...

SONER : Şey diyorum... Gene de dönemezsen işi ne?

TAMER : *(Güvenli)* Çok arkadaşım var... O zaman başka bir iş bulacağım... Aç kalmayacağız herhalde...

NURGÜL : *(Girer.)* Başka bir şey ister misiniz?

SONER : Teşekkür ederim yenge...

TAMER : Otursana... Hiç üzülmek yok... Kötü bir şey oldu... Ama düzelmeyecek bir şey de ğil... *(Kâğıdı verir.)*

NURGÜL : *(Okur.)* Bugün mü?

TAMER :Evet...

NURGÜL : Aman allahım! Neden? Nasıl?

TAMER : Hiç kimseye duyurma... Kendi ailene, hiç kimseye... Komşulara... İşyerindeki arkadaşlarına... Bu iş düzelene kadar kimse bil memeli...

NURGÜL : Ne yapacağız? Nasıl geçineceğiz? Kız ev lenecek... Kira!.. Aman Allahım!

SONER : Yenge!.. Biraz yalnız bırakır mısın bizi? *(NURGÜL çıkar... SONER cüzdanından pa ra çıkarır, ağbisinin eline tutuşturur.)* Biz kardeşiz... Durumum kötü değil... İnanıyo rum ki senin işin düzelir... O zamana kadar yardım ederim sana... Ancak, bir isteğim var senden... Benim sana yardımcı olduğu mu kimse bilmemeli... Biz kardeşiz ama eş lerimiz yabancı... Yarın Hamdi Beyle gö rüştükten sonra uğra bana... Gelişmeleri bilmek istiyorum... *(Çıkarken) İ*yi geceler ağbi...

(TAMER ezik bir şekilde avucundaki para lara bakarken)

MÜDÜR HAMDİ'NİN ODASI

SEKRETER : *(Sesi)* Tamer Bey sizi görmek istiyor efen dim.

HAMDİ : *(Yüzünü buruşturur.)* Nerde?

SEKRETER : *(Sesi)* Bekleme odasında efendim...

HAMDİ : Atlatamadın mı?

SEKRETER : *(Sesi)* Çok ısrar etti efendim...

HAMDİ : Al bakalım. Dur! Beş dakikadan fazla uzarsa... Her zamanki gibi... Anladın mı?

SEKRETER : *(Sesi)* Anladım efendim...

TAMER : *(Kapıyı açar, girer.)* Rahatsız etmiyorum ya efendim?

HAMDİ : *(Önündeki yazılardan başını kaldırarak)* Ne demek? Ne demek Tamer Bey, ne de mek? *(Eliyle oturmasını işaret eder.)* Rahat sızlık ne demek? Dün gece doğru dürüst uy ku girmedi gözüme desem yeridir. Sizin gibi terbiyeli, dürüst bir insana bu reva mıydı? Kaç yıl olmuştu hizmetiniz?

TAMER : Üç yıl sonra emekli olacaktım efendim...

HAMDİ : Vah vah vah vaaah!.. Gerçekten çok üzü cü... Çok üzüldüm... Çok...

TAMER : Sanıyorum üzüntünüz benimle ilgili yazıyı imzalarken başlamıştır.

HAMDİ : Hayır efendim, hayır! Yazıyı hazırlatmaz-dan önce başladı. Çünkü sizinle ilgili bu yönde bir işlem yapılması duyurulmuştu ba na... Beynimden vurulmuşa döndüm. Ne den, nasıl olabilirdi böyle bir şey? Bağırdım, çağırdım... Ama dinletemedim kimseye... Adamlar kararlı... Bu iş olacak diyorlar da başka bir şey demiyorlar... Ne yaparsın azi zim, aslandan büyük fil var...

TAMER : Benim suçsuzluğuma inanıyor musunuz?

HAMDİ : İnanmam bir şeyi değiştirmez ki... Ama sizden çok memnundum... Gerek çalışma nızla, gerekse davranışlarınızla, üzerimde çok iyi bir izlenim bırakmayı başarmıştınız doğrusu...

TAMER : Ama imzaladınız...

HAMDİ : İmzalamak zorundaydım... Yukardan bir buyruktu...

TAMER : Haksız bir buyruk...

HAMDİ : Karşı çıkmaya çalıştım, ama dinleteme dim. .. İçim burkularak da olsa imzaladım... Bunu inkar etmiyorum ki...

TAMER : Edemezsiniz, imza sizin çünkü...

HAMDİ : Beni suçluyorsunuz sanki...

TAMER : Yalnızca sizi suçlamıyorum...

HAMDİ : Ben burda sizinle ilgili bir karar almış ve bu kararı uygulamış değilim ki... Aslandan büyük fil var...

TAMER : Yanlış anlamadıysam beni savunduğunuzu söylediniz... Demek ki alınan karara katıl mıyordunuz... Peki katılmadığınız bir kara rı nasıl imzaladınız?

HAMDİ : Ben burda bir aracıyım efendim... Üstelik bir de çocuğum var... Üniversitede çocuk okutuyorum ben...

TAMER : Benim de bir çocuğum var... Ben de üni versitede okutuyorum kızımı... Üstelik her an emekli olabilirsiniz... Bu hakkı aldı nız...

HAMDİ : Ben burda hizmet yürüsün diye duruyo rum...

TAMER : Yanlış kararları imzalamak hizmet midir sizce?

HAMDİ : *(Sinirlenir. Ancak belli etmemeye çalışa rak)* Bu söylediklerinizi, sizin psikolojik du rumunuzu değerlendirerek hoş görüyo rum... Haklısınız, bunca hizmetten sonra böyle bir sonuca ulaşmak gerçekten üzü cü... Benim de başıma böyle bir şey gelse, belki ben de aynı sert davranışları gösterir dim... Ancak, daha özenli konuşursanız se vinirim... Çünkü düşmanınız değilim... Siz de olsanız aynı şeyi yapardınız... Bir başka sı için kendi durumunuzu tehlikeye atmaz dınız... İmzalardınız...

TAMER : Unuttunuz sanırım... Yıllık izne çıkmıştı nız geçen yıl... Yerinize vekaleten bakıyor dum... Memur olarak çalışan bir delikanlı vardı... Sinemalara, tiyatrolara giderdi... Çalışkan, kendi halinde bir çocuktu... Çok okurdu... Onunla ilgili yazıyı imzalamamış tım...

HAMDİ : Geçenlerde yolda karşılaştık... Bana te şekkür etti...

TAMER : Neden? Görevine son veren yazıyı imzala dığınız için mi?

HAMDİ : Belki şaşıracaksınız ama onun için... İş kurmuş, durumu gayet iyiymiş... Nerdeyse ellerime sarılacaktı, kendisini memuriyetten kurtardığım için...

TAMER : O iş kurabilmeyi başarmış, ya öbürü?

HAMDİ : Hangisi?

TAMER : On beş yıllık hizmeti olan birisi vardı ha ni...

HAMDİ : Şu saçı dökülmüş olan mı?

TAMER : O dediğinizin saçı işten atıldıktan sonra dökülmüştü... Sanıyorum siz onu diğeriyle karıştırdınız...

HAMDİ : Diğeri dediğiniz kim?

TAMER : Bacağı aksak olan...

HAMDİ : *(Tanımamıştır.)* Evet... O da gelip teşek kür etti bana...

TAMER : Gene karıştırdınız efendim... Bacağı ak sak olan buraya getirildi ama teşekkür ede mezdi... Çünkü intihar etmişti... Cenazesi kuruluşumuzun önünde yapılan bir törenden sonra kaldırılmıştı... Hatta siz de tabutun başında bir nutuk atmış, bir bir hizmetlerini sıralamıştınız...

HAMDİ : Evet hatırladım...

TAMER : Sonradan adamın suçsuz olduğu anlaşıl mıştı... Yazışmaların uzamasından dolayı intihar etmişti...

HAMDİ : Kişiliği güçlü değildi... Sabretmesini bile medi...

TAMER : Beş ay beklemişti...

HAMDİ : On beş gün daha bekleseydi dönecekti işi ne...

TAMER : Karısı da çalışmıyordu... Dört tane çocuğu vardı ve oturdukları ev kiraydı... Karısının ve çocuklarının evden çıkartıldıklarını du yunca...

HAMDİ : Erken verilmiş bir karar...

TAMER : Sizin de aynı şekilde kaldığınızı düşüne lim...

HAMDİ : Allah korusun!.. Sözü nereye getireceksi niz?

TAMER : Kirayı ödeyemediklerinden karınızın ve çocuğunuzun evden atıldıklarım düşüne lim...

HAMDİ : Karım ve çocuğum evden atılamazlar... Çünkü ev bizim kendi evimiz...

TAMER : Ama biz kiracıyız.

HAMDİ : İntihar etmeyi düşünmüyorsunuz sanı rım...

TAMER : Adamın durumunu örneklemek için anlat tim...

HAMDİ : Bir kez eşiniz çalışıyor... Ayrıca çok para kazanan bir kardeşiniz var... İnşaat işleriyle uğraşıyordu galiba...

TAMER : Mimar...

HAMDİ : Size yardım edecektir...

TAMER : Karısından saklayabildiği sürece...

HAMDİ : Anlamadım...

TAMER : Biliyorsunuz, yardım dediğiniz...*(Eliyle para verir gibi yapar.)*

HAMDİ : Anlıyorum...

SEKRETER : *(Sesi)* Müdür bey, biraz sonra toplantınız başlayacak...

HAMDİ : Peki kızım...

TAMER : Bugün ilk ve son kez geldim size... Bir da ha rahatsız etmeyeceğim...

HAMDİ : Rica ederim... Kapım size her zaman açık tır... Buyrun...

TAMER : Buraya gelme amacım sizden yardım istir ham etmektir.

HAMDİ : *(Yanlış anlar.)* Üniversitede çocuk okutu yorum ben.

TAMER : Parasal bir yardım değil... Bir şey öğren mek istiyorum sizden... Benimle ilgili kara rın gerekçesi nedir?

HAMDİ : Bilmiyorum.

TAMER : Nasıl bilmiyorsunuz?

HAMDİ : Basbayağı bilmiyorum...

TAMER : Beni savunduğunuzu söylemiştiniz biraz önce...

HAMDİ : Her zaman da savunurum...

TAMER : Gerekçeyi bilmeden mi?

HAMDİ : Bilmeden.

TAMER : Siz savununca mı söylediler gerekçeyi?

HAMDİ : Evet, hayır!.. Hiçbir zaman söylemediler... Bunu alın görevden dediler, o kadar...

TAMER : Lütfen bana bu yardımı yapın... Neyle suçlandığımı bileyim ki, çürütmeye çalışa yım yalanlarını... Lütfen... Söyleyin gerek çeyi...

HAMDİ : Bilmiyorum...

TAMER : İnanın anlatacaklarınız aramızda kalacak tır...

HAMDİ : Aramızda kalacaksa size ne yararı olabilir?

TAMER : Suçlandığım şeyi bilmeden nasıl savunu yapabilirim?

HAMDİ : Savununuzda beni mi kaynak göstermek istiyorsunuz?

TAMER : Tahminmiş gibi savunumu yapacağım ina nın...

HAMDİ : Bilsem ve size açıklasam bile durumunuz umutsuz... Şimşekleri çekmişsiniz bir kez...

TAMER : Belki size göre umutsuzdur... Bu şansı ba na tanıyın lütfen... Verdiğim dosyayı ince lediniz mi? İnceleseniz göreceksiniz... Ben görevimi yapmış bir insanım...

HAMDİ : Bir yararı olacağını bilsem öğrenmeye ça lışırdım...

TAMER : Yararı olmayacaksa bile emin olmak isti yorum. .. Bundan sonra kuracağım yeni ya şamımda, keşke araştırsaydım pişmanlığını yaşamak istemiyorum... Bunca yıllık hiz metim var... Kızım var... Lütfen...

HAMDİ : Bilmiyorum... Şimdi toplantım başlaya cak...

TAMER : Açıklayamadığınıza göre, siz de mi varsı nız bu tuzağın içinde?

HAMDİ : Ne demek istiyorsunuz?

TAMER : Bu tuzağı hazırlayanların içinde siz de mi varsınız yoksa?

HAMDİ : Sözünüze özen gösterin. Sizin için bir tu zak kurulmuş değil ki... Gerçekler göz ardı edilemezdi.

TAMER : Ne gibi gerçekler?

HAMDİ : Bilmiyorum...

TAMER : Gerçekler dediniz, biliyorsunuz...

HAMDİ : Bilmiyorum dedim...

TAMER : Yalan söylüyorsunuz.

HAMDİ : İleri gidiyorsun!

TAMER : Beni kandıramazsınız!

HAMDİ : Seni attırırım burdan!

TAMER : Ben kendim giderim!

HAMDİ : Sana insanca davrandım ama anlamadın!

TAMER : İnsanca davransaydınız söylerdiniz gerek çeyi!

HAMDİ : Bilmiyorum diyorum!.. Bir bilmece senin işin!.. Daha ne yapayım, içeriye aldım, ko nuştum seninle.

TAMER : Konuşmuş!

HAMDİ : *(Sinirlenir.)* Hem bu çarkın parçası olacak sın, hem de bu çarka karşı çıkacaksın!.. Yağma yok! Her duruma, her buyruğa karşı çıkamazsın!..

TAMER : Düzeltmeye çalıştım... Yolsuzluklarla mü cadele ettim...

HAMDİ : Sen kimsin ki düzelteceksin?

TAMER : Haksızlıklara evet demedim... Devleti milyonlarca liralık zarardan kurtardım.

HAMDİ : Yandaşlarını koruyordun... Anla artık...

TAMER : Haklıları koruyordum.

HAMDİ : Sen bir çelişkiydin ve çelişki giderildi...

TAMER : Yazılı kuralların dışında hiçbir şey yapma dım.

HAMDİ : Her yazılı kural uygulanmak için konul maz. Ama sen bunun bile farkında değildin. Anla artık...

TAMER : Gerekçeyi söylemediniz...

HAMDİ : Bilmiyorum.

TAMER : Hakkımı arayacağım...

HAMDİ : Bu seni ilgilendirir... Ama sana şunu açık açık söylüyorum, zaman yitirmeden yaşamı na yeni bir yön verirsen, senin için çok daha iyi olur...

TAMER : Daha üst makamlarda bulunanların bu tür işlemlerden haberleri olmadığına inanıyo rum... Elimdeki yolsuzluk dosyasını daha üst makamlara götüreceğim... Gerekirse!

(Çıkar. Telefon çalar.)

HAMDİ : Alo!..

TELEFONDAKİ SES : Yanında mı?

HAMDİ : Şimdi çıktı.

T. SES : Ne diye gelmiş?

HAMDİ : Gerekçeyi öğrenmeye çalıştı...

T. SES : Ne yapacakmış? Ne işine yarayacakmış?

HAMDİ : Savunusu için gerekli olduğunu söyledi...

T. SES : Daha aklı başına gelmemiş mi? Karısına ve çocuğuna acıyorum...

HAMDİ : Kardeşi yardım ediyormuş... Yengesi haber alana kadar kuşkusuz...

T. SES : İyi işte...

HAMDİ : Hakkını arayacağını, elindeki dosyayı daha üst makamlara götüreceğini söyledi...

T. SES : Bir dosyayı halledemedi, beceriksiz herif! Şimdi beni iyi dinle...

ÖMER'İN BÜROSU

SEKRETER : *(Sesi)* Arkadaşınız geldi... Tamer Bey...

ÖMER : *(Hemen kalkar. Kapıyı açıp karşılar.)* Oo-oo!.. Hoş geldin, hoş geldin!.. Tamer!.. Ca nım!.. *(Sarılıp öpüşürler.)* Şöyle biraz uzaklaş bakayım... Yahu!.. Gel bir daha sarılayım... *(Yeniden sarılırlar.)* Geç otur şöyle... Yahu sesini duyalım bir kez... Dili ni mi yuttun, konuş...

TAMER : Fırsat vermedin ki...

ÖMER : Ben aramasam, senin arayacağın falan yok... Hayırsız... Geçen gün eski fotoğraf ları karıştırıyordum. Bir de baktım ki hemen tüm fotoğraflarda sen varsın. Bizim Tahsin var ya,

ondan aldım telefonunuzu za ten. Yahu, dur sana şöyle biraz daha baka yım... Vay be! Ne içeriz? Çay, kahve, kola? İstersen viskim de var... Özel konuklarıma ikram ederim ha!.. *(Kendi bardağına koyar ken)* Sen de içersin değil mi?

TAMER : Peki, içelim...

ÖMER : Başka türlü zaman geçmiyor birader... Şöyle bir iki kadeh atmadan hayatın tadı tu zu yok... Yahu, rahat otursana... Biz senin le eski arkadaşız...

TAMER : Rahatım...

ÖMER : Seni ne kadar sevdiğimi bilirsin...

TAMER : Teşekkür ederim...

ÖMER : Bırak teşekkürü falan birader... Ne diye sı nır koyuyorsun konuşmalarına?

TAMER : Koymuyorum, alışkanlık...

ÖMER : Beni gördüğüne pek sevinmedin galiba...

TAMER : Olur mu öyle şey? Lise yıllarını unutabilir miyim?

ÖMER : Öyleyse niye böyle suskunsun?

TAMER : Bak!.. Birisi sanki beni izliyormuş gibime geldi...

ÖMER : Kim?

TAMER : Bilmiyorum...

ÖMER : Ne zaman?

TAMER : Biraz önce... Evden çıkmıştım sana gel mek için... Birisi sanki beni bekliyordu... Sonra aynı adamı bindiğim otobüste de gör düm. .. Benimle aynı durakta indi...

ÖMER : Daha önce görmüş müydün onu?

TAMER : Yabancı bir yüz değil...

ÖMER : Bir düşmanın var mı?

TAMER : Yok.

ÖMER : Niye izlesin öyleyse? Sana öyle gelmiştir.

TAMER : Herhalde...

ÖMER : Uzat ayaklarını yahu...

TAMER : Gördüğüm kadarıyla işlerin...

ÖMER : Yolunda... Kendiliğinden yürüyen bir sis tem kurdum... Kendiliğinden dediysem, işi yürütecek iyi eğitilmiş bir kadrom var... Tı kır tıkır yürüyor işler... Ben olsam da olma sam da yürüyor... Zaten pek olmuyorum buralarda... Bol geziyorum... Yurtdışı daha çok... Nerden nereye değil mi?

TAMER : Öyle... Boşandın mı yoksa?

ÖMER : Ne gerek var boşanmama? İki de çocuk var...

TAMER : Parmağında yüzük görmüyorum...

ÖMER : Yahu, bizimki öylesine bir evlilik... Arada bir uğruyorum eve...

TAMER : Hiç değişmemişsin...

ÖMER : Yaşam geçmez yoksa... Bir çiçekle bahar olmuyor ki birader... Ama sorumsuz sanma beni...

TAMER : Estağfurullah...

ÖMER : Yahu bırak şu estağfurullahı falan... Bağ lardan az mı kiraz çaldık? Çocukları en iyi okullarda okutuyorum... Kızım yurtdışında okuyor... Yüksek öğrenim görüyor...

TAMER : O kadar büyüdü demek...

ÖMER : İçinizde esaret halkasını en erken takan ben oldum, biliyorsun.

TAMER : Henüz öğrenciyken evlendiğini duymuş tum...

ÖMER : Öyle... Kısmet insanın ayağına birkaç kez gelir hayatta... Henüz öğrenciydim... Yurt köşelerinde sürünüyordum... Ama yakışık lıydım biliyorsun...

TAMER : Şimdi de öylesin...

ÖMER : Şimdi de ha... Yok canım... Şu göbeği ne yapmalı? Aynen filmlerdeki gibi bir tanış ma oldu yengenle. Kantindeydim... Arka daşlarım bir kızla tanıştırdılar. Eh fena de ğildi... Hemen haberi geldi, kızın babası çok zenginmiş... Benim durumumu düşün bir de. Babamın gönderdiği üç beş kuruşla yaşamımı sürdürmeye çalışmaktan imanım gevriyor... Aman dedim, sıkı sarıl. Biz işi pişirdik, ama ne çare, moruk diretiyor...

TAMER : Moruk kim?

ÖMER : Kızın babası... Bir çulsuza verecek kız yok bende, dediğini de haber alınca... Vay sen misin bunu diyen? Kızın ağzından girip burnundan çıktım, iyice bağladım kendi me... Bağlamaktan da öte şişirdim karnı nı... Sonra el altından adama duyurttum du rumu... İsterse vermesin. Nitekim moruk pes etti... Nerdeyse ayaklarıma kapanacak. Bir düğün yapıldı ki dillere destan... Kasa larla viski taşıdılar garsonlar... Evlendikten iki yıl sonraydı... Bizim moruk dört kolluya bindi...

TAMER : Anlamadım.

ÖMER : Geberdi anlayacağın... Sonra hop kurulu düzenin başına geçtim...

TAMER : Güvence içindesin... Hiçbir endişen yok. Çocukların için bir gelecek korkun yok...

ÖMER : Seni hiç unutamadım biliyor musun? Lise yıllarımızı düşünüyorum da bazen... Çalışkandın... Derslerine çalışmak adeta bir amaçtı senin için...

TAMER : Başka bir seçeneğim yoktu ki...

ÖMER : Ben geçer not alabilmek için çabalardım. Az kopya vermemiştin yazılılarda... Bir ke resinde de kendi yazılı kâğıdına benim adı mı yazıp önüme sürmüştün... Neden yar dım ederdin bana?

TAMER : Belki, benim yapamadıklarımı yaptığın için...

ÖMER : İkimiz de orta halli ailelerin çocuklarıydık. Hatta yoksul. Ama sen farklıydın... Bahçe nin çitine takıldığımız günü anımsıyor mu sun? Sen içerdesin. Ben bahçede... Kızın ağabeysi geliyor. Yukarıya işareti veriyo rum... Aceleyle çiti geçerken, gömlekleri miz, pantolonlarımız tellere takılıyor... Ge ne de sıyrılıp kaçmayı başarıyoruz... Hey be!

TAMER : Çok gerilerde kaldı o günler... Oysa ya şam tüm acılığıyla sürüyor...

ÖMER : *(Ciddileşir.)* Çok tanıdığım var... İsimleri ni bile anımsayamadığım binlerce yüz... Bazen öyle bir yalnızlık duygusu kaplıyor ki içimi... Binlerce insan arasında yapayalnı zım sanki... Ama her şey o kadar çıkara da yalı ki... Dostum yok. Senin gibi bir arkada şım yok. Sık sık gel bana... Buluşalım... Gezelim. Çapkınlık yapalım...

TAMER : İşimden ayrılmak zorunda kaldım.

ÖMER : Anlamadım.

TAMER : İşsizim.

ÖMER :.*(Güler.)* Ne zamandan beri?

TAMER : Nerdeyse bir ay olacak...

ÖMER : Onun için mi bu somurtuk yüz?

TAMER : Üç yıl kalmıştı emekliliğime.

ÖMER : Sen manyak mısın oğlum? Üzülmeye de ğer mi?

TAMER : Kirada oturuyoruz... Yüksek öğrenimde bir kızım var... Karımın maaşı ile geçinme ye çalışıyoruz... Biraz da kardeşim yardım ediyor...

ÖMER : Yahu ben sana bir saattir bir şeyler anlat maya çalışıyorum... Madem ki böyle bir du rumun vardı neden hemen aramadın beni?

TAMER : Yanlışlığın düzeltilmesi için bir başvuruda bulunmuştum... Daha çok onun yanıtlanma sını bekliyordum.

ÖMER : Geldi mi yanıt?

TAMER : Henüz gelmedi. Ama...

ÖMER : Bırak şimdi, uzatma... Ne kadar para veri yorlar sana?

TAMER : Üç yıl kalmıştı emekliliğime.

ÖMER : Yahu, bırak şimdi emekliliği falan. Deli misin sen? Orda ne alıyorsan iki katını veri rim sana... İstersen üç katı olsun yahu... Yani, şimdi yeniden eski işine girmen müm kün olsa, girer misin?

TAMER : Bu benim için bir onur sorunu...

ÖMER : Bırak şimdi. Paran varsa her zaman onur lusun arkadaş... Onur dediğin ne?

TAMER : Bana ne gibi bir iş verebilirsin ki?

ÖMER : Senin gibi adama iş mi yok burda be? Be nim olmadığım zamanlarda gelip bir iki höt-pöt yapamaz mısın?

SEKRETER : *(Sesi)* Sizinle görüşmek isteyen birisi var... Telefonda...

ÖMER : Kim?

SEKRETER : *(Sesi) İ*smini söylemedi...

ÖMER : İsmini öğren...

SEKRETER : Özelmiş... Ancak sizinle görüşebilirmiş...

ÖMER : Atlat!.. Atlat!..

SEKRETER : Çok ısrarlı... Onu ilgilendiren çok önemli bir şey var diyor...

ÖMER : Ne görüşecekmiş? Ver bakalım. Alo. Evet. Benim... Kimsiniz? Kim?.. Evet... Sen kimsin yahu?.. Evet dinliyorum... Ne ba kımdan? Anlaşılmaz... Dinliyorum... Anla dım... Hayır... Neden? Anlamaya çalışıyo rum... Evet. Evet... Çok iyi bir insandır... Bilmiyorum... Olur... Evet... Olur... Anla madım ... Evet... Olur... Güle güle... Olur... Peki. *(Kapatır.)*

TAMER : Ne oldu?

ÖMER : Hiç.

TAMER : Canın sıkılmış gibi.

ÖMER : Öyle. Allah allah!

TAMER : Adını vermedi galiba...

ÖMER : Özel bir konu... Allah allah!

TAMER : Ne oldu?

ÖMER : Şu telefona takıldı kafam... Neyse...

TAMER : Yardımcı olabileceğim bir şey varsa...

ÖMER : Hayır hayır!. .*(Susma)*

TAMER : Senin canın sıkılmışa benziyor... Ben kal kayım artık...

ÖMER : Olur... Sevindim geldiğine... Eski günler den konuştuk...

TAMER : *(Elini uzatır.)* Ne zaman arayım seni?

ÖMER : Beni... Şimdi, İstanbul dışına gidiyo rum... Herhalde onbeş yirmi gün sonra geli rim...

TAMER : Ararım...

ÖMER : Geldiğimde ben ararım seni... Nasılsa ev telefonun var bende...

(Öpüşürler. TAMER çıkar. ÖMER masasına oturur, düşünür.)

TAMER : *(Sesi)* Birisi sanki beni izliyormuş gibime geldi.

TELEFONDAKİ SES : O'na yardımcı olmaya kalkışma... Yıllar ca görmedin onu... Nasıl bir insana dönüş tüğünü biliyor musun?

TAMER : *(Sesi)* Birisi sanki beni izliyormuş gibime geldi.

TELEFONDAKİ SES : Sana da zararı dokunur o sakıncalının... Kolay gelmedin bu duruma... Dengeler ko lay bozulur... Birlikte görülmen bile yanlış olur. Yeniden arayacağım seni... *(ÖMER düşünürken)*

APARTMAN DAİRESİNİN SALONU

(NURGÜL ve YEŞİM. Kapı çalınır. NURGÜL açar, HAMDİ)

HAMDİ : İyi geceler...

NURGÜL : İyi geceler...

HAMDİ : Tamer Bey evde mi?

NURGÜL : Henüz gelmedi...

HAMDİ : Ne zaman gelir?

NURGÜL : Sanırım şimdi gelir...

HAMDİ : Özür dilerim, kendimi tanıtmadım... Ben Tamer Bey'in müdürüyüm...

NURGÜL : Hamdi Bey mi?

HAMDİ : Evet... Tamer Beyle görüşeceklerim var...

NURGÜL : Buyrun efendim... Girin... Gelir şimdi...

HAMDİ : Rahatsız etmeyim...

NURGÜL : Estağfurullah... Kusura bakmayın evimiz dağınık biraz... *(Bir yandan da toparlamaktadır ortalığı)*

YEŞİM : Hoş geldiniz...

HAMDİ : Hoş bulduk... Kızı mısınız?

YEŞİM : Evet efendim...

NURGÜL : Kusura bakmayın efendim... Ev hali iş te...

HAMDİ : Rica ederim... Bizim ev de böyle... Ne yapalım, çalışan insanlarız...

NURGÜL : *(Oturur.)* Nasılsınız?

HAMDİ : Teşekkür ederim... Siz nasılsınız?

NURGÜL : Bir koşuşturmadır gidiyor... Gündüz işte, gece evde...

HAMDİ : Öyle... Çok gecikmez değil mi?

NURGÜL : Gecikmez... Bir arkadaşına uğrayacaktı... Malum... Kendisiyle mi görüşecektiniz?

HAMDİ : Evet evet... Kızımızın ismi neydi?

YEŞİM : Yeşim...

HAMDİ : Nerede okuyorsun?

YEŞİM : Eczacılıkta efendim... Bu yıl bitecek, kıs-metse...

HAMDİ : Aman ne güzel... Benim kızım da edebiyat öğrenimi görüyor... O da gelecek yıl bitire cek...

NURGÜL : İnşallah...

HAMDİ : İnşallah efendim, inşallah...

NURGÜL : Bir kahve alır mıydınız?

HAMDİ : Zahmet olmasın...

NURGÜL : Lütfen...

HAMDİ : Şekersiz olsun... *(YEŞİM mutfağa geçer.)* Siz çalışıyorsunuz değil mi?

NURGÜL : Evet efendim...

HAMDİ : Nerede?

NURGÜL : Bir bankada...

HAMDİ : İşiniz yoğundur... Oooo bankalar, fena...

NURGÜL : Sormayın efendim, sormayın... Bugün fa izler böyle, yarın yükseliyor, öbür gün yeni den düşüyor... Kuşkusuz bu durum bizim işimizi de etkiliyor... Haydi bakalım, tüm hesaplar yeni baştan ele alınıyor...

HAMDİ : Haklısınız...

NURGÜL : Zaten aldığımız da ne ki!.. L

HAMDİ : İşiniz çok zor... Bir de Tamer Bey'in başı na gelenler... Hepimizi çok üzdü... Öyle dürüst bir insana... *(YEŞİM kahveyi getirir.)* Teşekkür ederim...

YEŞİM : Su da ister miydiniz?

HAMDİ : Fena olmaz... Size zahmet olacak kızım...

YEŞİM : Rica ederim... *(Çıkar.)*

HAMDİ : Çok hanım bir kızınız var... Eczacı ha nım. .. Çok da yakışır yani...

NURGÜL : Teşekkür ederiz efendim... *(YEŞİM suyu verir.)*

HAMDİ : *(Alır.)* Nişanlı mısın sen?

YEŞİM : Evet efendim...

HAMDİ : Nişanlın da öğrenci mi?

YEŞİM : Serbest çalışıyor efendim... Daha doğrusu babasının yanında...

HAMDİ : Güzel güzel... *(Kapı çalınır. NURGÜL açar. TAMER'dir.)*

NURGÜL : *(Yavaşça)* Hamdi Bey içerde...

TAMER : Hangi Hamdi Bey? Müdür mü?

NURGÜL : Evet...

TAMER : Niye gelmiş?

NURGÜL : Seninle konuşmaya gelmiş... İyi davran ha...

TAMER : Hoş geldiniz efendim...

HAMDİ : Hoş bulduuuk... Nasılsın Tamer'ciğim?..

TAMER : İşte, gördüğünüz gibi...

HAMDİ : Seninle konuşmaya geldim Tamer...

TAMER : Buyrun...

NURGÜL : Biz çıkalım...

HAMDİ : İsterseniz siz de kalın...

NURGÜL : Rahatça konuşun... *(Çıkarlar, ancak NURGÜL kapıdan dinlemektedir.)*

HAMDİ : Sözü uzatmayacağım Tamer... Benim seni ne kadar sevdiğimi bilirsin... Gerçi o gün biraz sert konuşmak zorunda kaldım senin le. .. Ama ne yapacaksın görev işte... Özür dilerim... Beni bağışla...

TAMER : Estağfurullah...

HAMDİ : Şimdi Tamer, sorunumuza gelelim... Sen görevden alınmazdan bir gün önce, yapılan yolsuzluklarla ilgili bir dosya vermiştin ev raka.. . Hatta evraktan da getirtmiş ve gerek li işlemin yapılması için durumu bana da duyurmuştun... İtiraf etmeliyim ki dosyayı hemen inceleyemedim. Zaten her şey o ka dar hızlı gelişti ki ertesi gün de görevinden alındın...

TAMER : Evet...

HAMDİ : Ancak, dosyayı inceleme olanağına daha yeni kavuştum ve gördüm ki olay büyük... Yolsuzluk bacayı sarmış... Yani sen haklı sın... Biraz olayın üzerine gittim ki senin bilmediğin birçok şey daha var... Çok bo yutlu bir yolsuzluk ve rüşvet olayı ile karşı karşıyayız... Biz bu dünyada ne için yaşıyo ruz Tamer'ciğim? Bizim memurlar olarak onurumuzdan başka çocuklarımıza bırakacağımız bir mirasımız var mı?

TAMER : Yok efendim...

HAMDİ : Bugün senin başına gelen yarın benim ba şıma da gelebilir... Öyle değil mi?

TAMER : Öyle efendim...

HAMDİ : Biz birbirimize sahip çıkmazsak kim sahip çıkar bize? Gecelerce uyuyamadım... Dü şündüm, üzüldüm... Ve görevimi yapmaya karar verdim...

TAMER : Sağ olun efendim...

HAMDİ : Bu işi düzelteceğiz Tamer... Mutlaka dü zelecek bu iş... Bugün senin için çok önem li kişilerle görüştüm... İsim vermek istemi yorum... Çok önemli kişiler... Haber bekliyorum onlardan... Bu gece haber bek liyorum... Bu işi mutlaka düzelttireceğim ve görevinin başına döneceksin... Bu devlet senin gibi dürüst insanların çabalarıyla ayakta duruyor... Senin gibi

insanlar olma saydı, tüyü bitmemiş yetimlerin hakkı üç beş kapital sahibinin cebine inerdi... Sağ ol... Vatan senin gibi insanlara minnettar dır... Hak yerini bulur... Bulacaktır...

TAMER : Ya tüm çabanıza rağmen işim...

HAMDİ : *(Susturur.)* Döneceksin... Bunun aksini aklından çıkar... Ama bir terslik olur, be nim gücüm yetmezse, seni temin ederim emekliliğimi isteyeceğim ve... herşeyi açık layacağım... Arkandayım...

TAMER : *(Duygulanır.)* Sağ olun efendim...

HAMDİ : Görevimiz... Elinde kopyaları var değil mi?

TAMER : Var efendim... Burda... *(Dolaptan bir zarf çıkarır.)*

HAMDİ : Hayır hayır hayır!.. Onları eski yerine koy... İyi ki var... Eğer başaramazsak tüm basına açıklar, gerekirse koltuğumuzun altı na aldığımız gibi sayın Cumhurbaşkanına arzederiz... Ama dilerim mesele o kadar bü yümeden biz çözeriz...

TAMER : Sağ olun efendim...

HAMDİ : *(Ayağa kalkar.)* Bana izin ver hemen gide yim Tamer... Haber beklediğim kişileri gö reyim... Bu işi bitirelim artık...

TAMER : Sağ olun efendim... Nurgüüül...

(NUR GÜL ve YEŞİM girerler.)

NURGÜL : *(Sanki hiçbir şey duymamış gibi)* Otursay-dınız efendim... Yemeğe kalsaydınız...

HAMDİ : Hayır... İnşallah bir gece eşim ve kızımla rahatsız ederiz... Vakit kaybetmeyelim... Hoşça kalın... *(TAMER'İ öper.)* Tamer, Ta mer!., iyi geceler...

BİRLİKTE : Güle güle efendim... Güle güle...

TAMER : *(Arkasından)* Eşinize saygı ve selamlarımı iletirseniz sevinirim efendim...

HAMDİ : İletirim efendim... İletirim... Telefonumu bekle... *(Kapıyı kapatırlar. Sevinç)*

TAMER : Duydun mu?

NURGÜL : Duymaz mıyım? Kapının arkasındaydım...

YEŞİM : Duyduk baba...

TAMER : Görüyorsunuz... Olumsuz bakmamak ge rek meselelere... Hak yerini geç de olsa bu lur. .. Kimsenin ettiği kimseye kalmaz...

NURGÜL : Yani bir ara iyice umutsuzluğa kapılmış tım...

TAMER : Bu işin böyle olacağını biliyordum... Be nimle uğraşanları hüsran ve gözyaşı bekli yor..

NURGÜL : Geçen gün falıma baktılar... İşleriniz karı şık ama sonu aydınlık olacak demişti falcı kadın...

YEŞİM : Falcılara inanma anneee...

NURGÜL : Nasıl inanmam? Bak çıktı...

TAMER : Tabii ki böyle olacaktı... Nasıl anlamış haklı olduğumu... Üstelik vicdan... Vicdan diye bir mesele var. Sonuna kadar savunaca ğım dedi... Arkandayım dedi... Bu adam aslında çok iyi bir adam... Kararlı, inanç lı...

(Telefon çalar.)

TAMER : *(Bakarken)* Belki de ondan... Buyrun efen dim... *(Kızar. YEŞİM ahizeyi alırken)* Ulan, ne hödük herif...

YEŞİM : Duyacak... Zaten aramız pek iyi değil...

TAMER : Bir iyi geceler de... hıyar!..

YEŞİM :Alooo! Evet... Dinliyorum...

NURGÜL : Duymasın...

TAMER : Duyarsa duysun be!.. "Yeşim orda mı?" Hıyar! *(Mutfağa geçer.)*

YEŞİM : Olur... Tamam tamam... Yarın... Hadi güle güle... *(Kapatır.)* Ne söyleniyor gene?

NURGÜL : Kızım o da bir iyi geceler desin...

YEŞİM : Zorlayamam ama... Kendisini sevmediği ni biliyor...

NURGÜL : Nasılsınız demeyi öğrensin artık... Bu ka dar da olmaz...

YEŞİM : İyi iyi...

(Odasına geçer. TAMER girer.)

TAMER : *(Güvenli)* Bu evlilik çok yanlış olacak... Bu adam yarın evlendiğinde kızımızı bize göstermez... Evine girmemiz çıkmamız olay olur!

NURGÜL : Bir şey olmaz... Biliyor senin tavrını... Konuşmamak için kısa kesiyor...

TAMER : Bugün kısa keserse, yarın iyice birbirimize gireriz... Bıraksın bu kız bu işi... Yarın çoluğuyla-çocuğuyla ayrılmaktansa işin başın dayken vazgeçsin daha iyi...

NURGÜL : Öyle deme Tamer... Yarın okul bittiğinde bir eczane açabilecek miyiz? Metin bir ga rantidir... Karısının eczanesini açacak... Dünyanın parası biliyorsun...

TAMER : Ben ona eczane açarım!

NURGÜL : Neyle?

TAMER : Üç yıl sonra emekli olacağım... Başka ço cuğumuz yok ki... Emekli aylıklarımız ye ter bize... Otel odası tutsak yeter bize aylık larımız...

NURGÜL : Üç yıl ne yapsın bu kız?.. Bırak bırak!.. *(Telefon çalar.)*

TAMER : *(Koşar.)* Buyrun efendim... Sen miydin? Çok iyi gelişmeler oldu Soner... İşim düze liyor herhalde... Yemin ediyorum... Ben seni ararım... Telefon bekliyorum... Haklı lığım anlaşılmış... Tamam... Olur... Yarın gece bekliyoruz... Haydi güle güle... *(Ka patır.)* Soner... Çok sevindi...

NURGÜL : Allahım allahım sen ne büyüksün...

TAMER : Göreceksin bak... Belki de,..

NURGÜL : Seni çağırdıklarında pek öyle ezik dur ma... Şöyle güvenli ol... Sanki parasal bir sıkıntımız varmış gibi ezilme... İşe gereksi nimimiz yokmuş gibi davran...

TAMER : Yani kuyruğu dik tutmamı istiyorsun...

Doğrusu da o olur zaten...

NURGÜL : Hani birden sarılır gibi yapma... Bu senin hakkın olan bir şey...

(Telefon çalar. YEŞİM de girer içeriye)

TAMER : *(Açar.)* Alooo... Buyrun Hamdi Bey... Buyrun efendim. Nasıl? Ne yapacağım? Ya-rın saat dokuzda... Olur efendim... Sağolun efendim... *(Kapatır telefonu)* Oldu!.. İşim oldu!..

(Sarılırlar.)

2. BÖLÜM

MÜDÜR HAMDİ'NİN ODASI

SEKRETER : *(Sesi)* Tamer Bey geldi efendim.

HAMDİ : *(Abartmalı bir yakınlıkla)* Oooo! Hoş gel din Tamerciğim, hoş geldin... *(Sarılıp öper.)*

TAMER : Hoş bulduk efendim.

HAMDİ : Nasılsın bakalım?

TAMER : Teşekkür ederim efendim...

HAMDİ : *(Söylev verir gibi)* Sen bu ülkenin, yurtse ver, aydın, devletini ve milletini seven, dev letinin çıkarlarını, aile çıkarlarının bile üs tünde tutmasını bilen bir dürüst kişisin... Ve şurası unutulmamalıdır ki bu ülke senin gibi insanların engin çabaları ve sarsılmaz irade leriyle ayakta durmaktadır! Büyük bir yan lışlık sonucu görevine son verilmişti. Ama her zamanki gibi mutlu son gerçekleşti, gö revine döndün. Mutluyum. Tamer'ciğim, ne içersin?

TAMER : Kahve alayım efendim...

HAMDİ : Emret Tamer'ciğim emret...

TAMER : Estağfurullah...

HAMDİ : *(Önündeki araca basarak)* Kızım... Bize iki kahve... Nasıl olsun?

TAMER : Orta şekerli efendim...

HAMDİ : Biri orta olsun... Sularını da ihmal etmeye lim... Evet... Şimdi hemen konuya döne lim... Değerli zamanını daha fazla almaya lım...

TAMER : Estağfurullah...

HAMDİ : Tamer, Tamer!.. Lütfen, biz ikimiz ağbi kardeş, hatta baba oğul ilişkisinin canlı birer kanıtı olmalıyız bundan böyle...

TAMER : Emredersiniz, efendim...

HAMDİ : Sonunda bu mutlu tablo gerçekleşti ve seni yeniden aramızda gördük... Aslında bir de fotoğrafçı olsaydı... Ama zararı yok... Bir başka gün bu eksikliği de gideririz... *(Önündeki araca yeniden basar.)* Kızım! Tamer Beyin odası temizleniyor mu?

SEKRETER : *(Sesi)* Temizlendi efendim... Emrettiğiniz üzere masa da değiştiriliyor...

HAMDİ : Teşekkür ederim... Tamer'ciğim biliyor sun oturduğun masa oldukça küçüktü... Se nin gibi çalışkan bir personelin masasının da kendisi gibi büyük olması gerekirdi.

TAMER : Eski masamda da...

HAMDİ : Tamer, Tamer!.. Niye böyle ezilip büzülü yorsun. Sen benim yerime oturabilecek tek insansın bu dairede... Dün gece verdiğim kararı burda, şu anda açıklıyorum... Dikkat buyur Tamer'ciğim... Emekliye ayrılıyo rum...

TAMER : Siz bu devlete ve millete lazımsınız efen dim. .. İşler yürümez... Her şey durur...

HAMDİ : Yooo!.. Artık sıra siz gençlerin... Biz bu millete yeterince yararlı olduk... İnsan çekilmesini de bilmeli zamanı geldiğinde... Bu bir bayrak yarışı... İşte bu bayrağı emin bir ele, yani sana devretmek isteğindeyim...

TAMER : Rica ederim...

HAMDİ : *(Susturur.)* Seni önereceğim... Seni öner mek istiyorum... Gözüm arkada kalmaya cak böylece... Dün gece eve geldiğimde içim burkuldu... Yürekler acısı bir durum... Koltuklar eski... Halı dökülüyor... Boya bitmiş... Ama yoksulluk içinde pırıl pırıl hanımefendi bir eş... Genç bir kız... Adı?

TAMER : Yeşim...

HAMDİ : Yeşim... Yeşim... Eczacılıkta okuyor... Pırıl pırıl genç bir beyin... Neden bu yok sulluk, bu işsizlik neden? Namustan, na muslu olmanın doğal sonucu... Hırsız ol saydın, rüşvet yeseydin böyle mi olurdu? Üstelik bu işler için çok uygun bir yerde gö rev yapıyordun... İsteseydin sessizce... Sa na neydi? Hayır!. Namusluydun ve yoksul dun. .. Bunlar birbirini tamamlar... Önünde uzun bir hayat var Tamer... Senin olan bir hayat... Tamer, seninle övünüyorum...

TAMER : Teşekkür ederim efendim.

(Bu arada, Apartman Dairesinin Salonun da BİRİSİ zarfı aramaktadır.)

HAMDİ : Şimdi, beklediğim haber gelince, işi bağla yıp mutlu sona gideceğiz Tamer'ciğim...

(BİRİSİ zarfı bulmuştur... İçindekileri alır, bir şeyler yerleştirip zarfı eski yerine ko yar. .. Telefonu çevirir. Telefon çalar.)

BİRİSİ : Hamdi Bey?

HAMDİ : Evet benim...

BİRİSİ : Tamam, buldum...

HAMDİ : Gene yanlışlık olmasın?

BİRİSİ : Baktım...

HAMDİ : Hemen getir... *(Kapatır. BİRİSİ çıkarken.)* Şimdi Tamer'ciğim... Görevine başlayacak sın... Seni hemen şimdi kendi ellerimle ma sana oturtacağım... *(TAMER kalkar.)* Bir dakika!.. Yalnız bir sorun var... Bunları açıkla...

TAMER : Neleri efendim?

HAMDİ : Bu yolsuzluk olayını belgelendirmende, dışardan sana yardımcı olanları.

TAMER : Dışardan kimse yardımcı olmadı bana...

HAMDİ : Bak, Tamer! Bu açıklamana bağlı her şey... Hemen oturabilirsin masana...

TAMER : Her şey ortadaydı efendim... Bütün alım lar, satımlar... Faturalar... Yanlış belge ler... Her şey ortadaydı...

HAMDİ : Her şey ortada değildi!.. Birileri sana yar dımcı oldu... O birilerinin bir örgüt olduğu nu sana hatırlatmama bilmem gerek var mı? Sen namuslu bir insansın... Ama alet olu yorsun?

TAMER : Kimlere alet oluyorum?

HAMDİ : İşte, onları açıkla!

APARTMAN DAİRESİNİN SALONU

(Gece. NURGÜL ve YEŞİM... Kapı çalınır. Açarlar.)

NURGÜL : Ne oldu? Neden geciktin böyle...

TAMER : Olmadı...

NURGÜL : Nasıl?

TAMER : Olmadı...

NURGÜL : Nasıl olmadı?

TAMER : Bana açıkla dedi...

NURGÜL : Neyi?

TAMER : Çıldıracağım yarabbim...

NURGÜL : Ne oldu, söylesene...

TAMER : Açıkla dedi...

NURGÜL : Ne istiyorlarsa açıklasaydın ya...

TAMER : Açıklayamazdım...

NURGÜL : Neden? Söylesene...

TAMER : Açıklayacağım bir şey yoktu ki...

NURGÜL : Öyleyse ne istiyorlardı? Söylesene... Haf talardır perişanız, görmüyor musun halimi zi? Karısı duymuş, kardeşin de yardım ede miyor artık... Ne istiyorlarsa açıklasaydın ya... Söylesene...

YEŞİM : Bağırma anne...

TAMER : Bu dosyanın hazırlanmasında birilerinin bana yardım ettiğini sanıyorlar... Oysa ben hazırladım... Kimsenin ilgisi yok... Kimi açıklayayım?

NURGÜL : Kimi istiyorlarsa açıklasaydın...

YEŞİM : Saçmalama anne...

NURGÜL : *(Ağlamaya başlar.)* Sana neydi? Şu duru mumuza bak... Seni ilgilendirmeyen gerek siz işler yaptın... Ne istiyorlarsa açıklasay dın ya...

TAMER : Yok diyorum anlamıyor musun? Açıklaya cağım bir şey yok! Yoo yooo, var, var... Açıklayacağım bir şey var! *(Telefona sarı lır. Çevirir bekler.)* Cumhuriyet Savcılığının numarasını istiyorum... Bekliyorum... Evet... *(Yazar.)* Evet... Teşekkür ederim...

NURGÜL : Ne yapıyorsun?

TAMER : Sen karışma.

NURGÜL : Ne yapacaksın?

YEŞİM : Baba ne yapıyorsun?

TAMER : Açıklamamı istiyorsunuz, açıklayacağım işte!..

NURGÜL : Başımıza daha büyük işler açacaksın... Yapma! Bırak! Çek!.. Dur!.. Bırak!..

TAMER : *(Karısını iter. Numarayı çevirir. Bekler.)* Aloooo! Savcı Beyle görüşmek istiyorum... Yerine bakan kimse yok mu? Çok önemli bir durum arz edeceğim kendisine... Çok önemli bir durum var ortada... Lütfen bağ layın.:. *(Bekler.)* Evet efendim... *(Telefon numarasını söyler.)* Tamer Atik... Çok önemli... Bekliyorum efendim... *(Kapatır telefonu. Bekler. Bir süre sonra telefon ça lar.)* Alo!.. Benim efendim... Elimde çok önemli belgeler var. Çok büyük bir yolsuz luk olayıyla karşı karşıyayız... Telefonda açıklamam güç... Adresinizi bilmiyorum ama bulurum... Sokağa çıkmak istemiyo rum efendim... Büyük bir olasılıkla izleni yorum... Adresimi versem, birisini görev lendirip gönderseniz daha iyi olmaz mı? Çok önemli efendim... Olur efendim... *(Adresi yazdırır.)* Bekliyorum efendim...

(Telefonu kapatır. TAMER büfenin gözün den zarfı çıkarır.)

NURGÜL : Şimdi ne yapacağız?..

YEŞİM : Bırak artık anne... Belki de doğrusunu ya pıyor. ..

TAMER : Tabii doğrusunu yapıyorum... Açıklayaca ğım işte...

(Kapı çalınır. YEŞİM açar. Önde Saide, arkada SONER girerler içeriye. SAİDE'nin elinde bir paket vardır. Doğrudan salona girer.)

SAİDE : İyi geceleeer!.. Yeşim al şu pastayı... Çay içmeye geldik size...

SONER : İyi geceler...

BİRLİKTE : *(Belli belirsiz) İ*yi geceler...

SAİDE : Ne o beklemiyor muydunuz bizi? Şok ol muş gibisiniz...

BİRLİKTE :Yoooo...

SAİDE : Vallahi Kartal'dan geliyoruz ta... O kadar da merak etti ki Soner... Tutturdu gidece ğiz... Aslında ben de merak etmedim değil hani... Ne de olsa bir aile sayılırız... Ne var? Sizde bir şey var? N'oldu?

SONER : N'oldu ağbi?..

NURGÜL : *(Başıyla TAMER'İ işaret eder.)*

SONER : Ağbi söylesene.

SAİDE : Söylesenize nedir?

NURGÜL : İşi olmadı...

SAİDE : Hani oldu demiştin?..

SONER : Ağbim öyle söylemişti...

SAİDE : Bu nasıl iş?

TAMER : Çağırdılar gittim... Belgeleri verenlerin isimlerini söyle, geç masana otur dediler...

SAİDE : Ne belgeleri?.. Ne ismi?

TAMER : Bu dosyadaki belgeleri veren kişilerin isimlerini istediler benden...

SAİDE : Verseydin sen de...

TAMER : Kimse bana belge falan vermiş değil... Za ten ortadaydı belge dedikleri... Ben yalnız ca düzenledim...

SAİDE : Manyak mı bunlar? Alay mı ediyorlar ne dir? Niye çağırmışlar öyleyse?

NURGÜL : Şimdi Savcılıktan gelecekler...

SAİDE : Ne Savcılığı?.. Kim? Niye?

NURGÜL : Elindeki belgeleri vermek için telefon etti Tamer...

SONER : Ne zaman?

NURGÜL : Biraz önce... Olay giderek büyüyor!..

SAİDE : Büyüsün olay!. En kötü şey kararsızlık tır!.. İyi etmişsin Tamer... *(SONER'e de onaylattırır.)*

SONER : İyi etmişsin ağbi...

SAİDE : Tabii ki çok iyi etmişsin... Eline sağlık... Ben senin yerinde olsaydım daha önce ya pardım bu işi... Ver kurtul..'. Onlar düşün sünler sana ne? Seni işinden gücünden et mişler, hâlâ oyalanıyordun... Bravo vallahi, sevdim bu işi... Kaybedecek neyin var? Hiç olmazsa her şey ortaya çıkar... Ben senin yerinde olsam, bir dosya da Sıkıyönetim'e veririm... Hatta bir dosya da Konsey'e pos talarım. .. Adamlar bas bas bağırıyorlar, ner-de yolsuzluk varsa tepesine bineceğiz diyor lar... Bravo, ha şöyle!.. N'olur en fazla? Tutup da içeriye atacak değiller ya... Battı balık yan gider... Yap kızım surdan bir çay... Ha şöyle!.. Ne böyle korkak korkak oturuyordun Tamer... Bravo, gözüme gir din!.. Bak şimdi nasıl tutuşacak kıçları...

(Diğerleri umutlanırlar... Hatta TAMER'in bile morali düzelmiştir.)

TAMER : İyi ki geldiniz...

SONER : *(Karısına yağcılık)* Vallaha iyi söyledin be Saide...

SAİDE : Ver bakayım şu zarfı... Gerçi anlattı So ner, ama lafı geveleyip durur o biliyorsu nuz... Pek anlattığı da söylenemez doğru su...

(Zarfı alır. Merdivenlerden çıkan ayak sesleri. Kapı çalınır. NURGÜL kapıyı açar. Bir adam girer, elinde telsiz vardır. FO TOĞRAFÇI ve gerekirse başkaları.)

SAVCILIKTAN GELEN ADAM: Tamer Bey?

TAMER : Benim...

S. G. ADAM : Nedir?

TAMER : *(SAİDE'nin verdiği zarfı alarak uzatır.)* Buyrun...

S. G. ADAM : Bu nedir?

TAMER : Yolsuzluk belgeleri...

S. G. ADAM : *(Zarfı açarken)* Ne yolsuzluğu?

TAMER : Çalıştığım işyerinde büyük bir yolsuzluk oldu... Yolsuzluğu belgeleyince de beni gö revimden uzaklaştırdılar... Çok büyük bir yolsuzluk... Çok önemli...

S. G. ADAM : *(Açıp bakmıştır. Şaşırır. Yere çıplak kadın fotoğrafları ve boyalı bir iki gazete kesiği dökülür.)* Bunlar mı?

TAMER : Sizin göreviniz bunların üzerine gitmek...

S. G. ADAM : Bunların üzerine mi? *(Deli sanır.)* Evet gö revimiz bunların üzerine gitmek... Ama ha nım izin verirse tabii...

(Flaş TAMER'in üzerinde patlarken)

ÖMER'İN BÜROSU

(Ertesi gün)

SEKRETER : *(Sesi)* Arkadaşınız geldi...

ÖMER : Kim?

SEKRETER : Tamer Bey...

ÖMER : Ben sana ne tembihlemiştim?

SEKRETER : Benim bir suçum yok. Sizin içerde olduğu nuzu biliyor.

ÖMER : *(Canı sıkılmıştır.)* Al içeriye! *(TAMER gi rer, bitkindir.)* Oooo, sen miydin? *(Yarım doğrularak yer gösterir.)* Hangi rüzgâr attı?

TAMER : Yeni mi geldin?

ÖMER : Nerden?

TAMER : Geziden!..

ÖMER : Ne gezisi? Ha!.. Evet!.. Dün gece gel dim...

TAMER : Bu hafta iki kez aradım... Gerçi not bırak mıştım ama belki gelmişsindir umuduyla uğradım.

ÖMER : Notları görmedim henüz... Ben seni araya caktım biliyorsun.

TAMER : İşin varsa yarın görüşebiliriz...

ÖMER : Gelmişsin, görüşelim...

TAMER : Biliyorsun, durumumla ilgili olarak bir di lekçe vermiştim. Yanıtı geldi. Bu sabah...

ÖMER : Olumlu mu?

TAMER : Olumsuz.

ÖMER : Üzüldüm... Çok üzüldüm.

TAMER : Dönmem olanaksız artık... O kapı kapan dı.

ÖMER : Yazık olmuş... Bunca hizmet...

TAMER : Sende bir tuhaflık var...

ÖMER : Öyle mi? Herhalde yol yorgunluğudur. Ba şım, beynim kazan gibi. Gene dün gece iç kiyi fazla kaçırdık... Zaten işler de kö tü... Ekonomik durum canım. Fiyatlar sürekli yükseliyor... Sigara içer misin? Yak yahu!..

TAMER : İşlerin bozulmuş gibi konuşuyorsun...

ÖMER : Hiçbir şeyde düzenlilik yok ki... Bir ay sonra daha kötü olmayacağına kimse garan ti veremez. Genelde diyorum. Genelde işler kötü... *(Susma)*

TAMER : Benim için düşündüğün iş nedir?

ÖMER : Senin için mi? Şu anda bir şey düşünemi yorum. .. Ama ilerde mümkün...

TAMER : Bu ne biçim davranış? Umursamaz, vur dumduymaz. Geldiğim zaman da aynı şey oldu... Elim havada kaldı.

ÖMER : Farkında değilim. Yorgunum.

TAMER : Hani eski arkadaştık? Yo yooo!.. Evimden aratıp ısrarla çağırtan sensin!.. Kapılarda karşılayan sendin... Bugün ise anlam vere mediğim tuhaf davranışlar gösteriyorsun... Bunun nedenini açıklamak zorundasın bana.

ÖMER : Özür dilerim, seninle ilgili değil.

TAMER : Yo yo, özür dileme, açıklama yap! Beni çeke çeke çağıran, benimle çalış diyen sen değil miydin yoksa? Rahatlaman için söylü yorum, senden iş istemiyorum, eski arkada şım. .. Ama, bana bu değişik, bu tuhaf dav ranışının nedenini açıklamak zorundasın!

ÖMER : Her şeyi açıklamak güç.

TAMER : Açıklama istiyorum senden.

ÖMER : Açıklanacak bir şey yok.

TAMER : *(Ayağa kalkar.) İ*stanbul dışında değildin. Yalan söylüyorsun!.. Sekreterin sesimi ilk kez duyduğunda "Kim arıyor?" diye sor muştu. .. İsmimi söyledikten sonra da İstan bul dışında olduğunu... Çok üzdün beni... Senin ne zaman yalan ne zaman doğru söy lediğini eskiden beri anlarım... Hiç değiş memişsin!.. Hiç değişmemişsin... Keşke karşılaşmasaydık! *(Kapıya yürür.)*

ÖMER : *(Kolundan tutar.)* Biraz otur... *(Sarılıp öper, dudakları titremektedir.)* N'olur? Beni böyle hatırlamanı istemiyorum... İnan seni çok severim... Biraz, biraz otur... *(TA MER'İ oturttuktan sonra)* Geçenlerde bir motele gitmiştim... Sabah erken kalktım, is kelenin önünde kediler vardı... Ben diyim yirmi, sen de otuz, kırk elli kedi... Put gi biydiler. .. Gözlerini denize dikmişler, bek liyorlardı... Neyi bekliyorlardı? Sonra bir tekne göründü uzaktan... İskeleye bağladı lar balıkçılar tekneyi... Balıkçılardan birisi elinde bir kova ile kedilere yanaştı. Kovayı boşalttı. Kediler dökülen balıklara atladı lar... O kediler gibi bir yoksulluk yaşadım ben...

TAMER : Farklı değildik...

ÖMER : Ama sonra yırttım... Bol param var! Ara balarım, evlerim, yazlıklarım var. Emrimde çalışan yüzlerce insan var... Seni çağırdı ğımda samimiydim... Çünkü dostum yoktu. Hatta işten ayrıldığını söyleyince sevindim bile... ama... Yitirmek istemem elimdekileri...

TAMER : Anlamadım!

ÖMER : Söz ver bana! Kimseye bir şey söylemeye ceğine, söz ver. Açıklayacağım!.. Olanları açıklayacağım...

TAMER : Söz veriyorum... Kimseye söylemem...

ÖMER : Buraya geldiğinde, bir telefon gelmişti. Anımsadın mı?

TAMER : Evet.

ÖMER : Seninle ilgiliydi.

TAMER : Benimle mi?

ÖMER : Evet, seninle... Bazı sorular yöneltti ba na... Seninle ilgili... Neden görevden aldı lar seni?

TAMER : Bilmiyorum.

ÖMER : Bilmiyor musun gerçekten? Tahmin de mi edemiyorsun?

TAMER : Edemiyorum. Söyledi mi sana?

ÖMER : Söyledi!.. Sakıncalıymışsın...

TAMER : Kim bu?

ÖMER : Bilmiyorum...

TAMER : Birileri bana kötülük yapmak istiyorlar... Kimliklerini bile söylemiyorlar... Ama sen bunu ciddiye alıyorsun.

ÖMER : Durum önemli olmasa, işinden olmazdın.

TAMER : Ama bir yanlışlık var ortada.

ÖMER : Buna inanıyor musun?

TAMER : İnanıyorum... Çünkü ortada sakıncalı ol mam için bir neden yok... Her insan gibi bende ileri geri konuşmuş olabilirim... Ama... Başka neler söyledi?

ÖMER : Sana yardımcı olmamam gerektiğini... Yoksa dengelerin bozulacağını söyledi. Kendimi ateşe atmamam gerektiğini...

TAMER : Tanımadığın bir insan sana telefon ediyor ve sen en yakın dediğin arkadaşını o tehdit üzerine...

ÖMER : Tehdit değildi. Birkaç kez daha telefon etti sonradan... Benimle ilgili birçok şey söyle di. Geçmişimi okudu adeta... Falcı gibi geç mişimi okudu!.. Unuttuğum şeyleri...

TAMER : Belki benimle görüşmenin bile tehlikeli olacağını söyledi sana...

ÖMER : Evet.

TAMER : Ve seni kuşkuya soktu... Şimdi çözdüm, şimdi çözdüm. Düşündün... Belki blöf de olabilirdi... Ama bunu göze alamazdın... Ve beni atlattın... İstanbul dışına da çıkma dın... Biraz önce geldiğimde sekretere çı kıştın. Beni nasıl atlatacağını bilemiyordun. Tuhaf davranışları seçtin... Kaba ve ilgisiz davranırsan bir daha gelmememi sağlayabi lirdin. .. Nitekim istediğin gibi gelişti her şey... Gücendim ve gidiyordum... Neden tutup yeniden oturttun beni?

ÖMER : Bilmiyorum...

TAMER : Ben sana kopya vermiştim eskiden... Ken dimi tehlikeye atmak pahasına... Borcun vardı bana... *(Gülümser.)* Hoşça kal!

(TA MER çıkar. ÖMER viski şişesini ve bardağı nı çıkarır. Doldururken)

APARTMAN DAİRESİNİN SALONU

(Aynı gün. Kapı çalınır. NURGÜL açar. SONER'dir gelen. Elinde bir gazete)

SONER : İçerde mi?

NURGÜL : Değil.

SONER : Gördün mü?

NURGÜL : Gördüm. Masama bırakmışlar. İzin alıp geldim eve.

SONER : Rezil olduk!..

NURGÜL : Nasıl haber aldın?

SONER : Saide telefonla haber verdi. Gidip hemen gazeteyi aldım... Büroda telefonların ardı arkası kesilmiyordu. Herkese açıklamaya çalışmak o kadar güç ki. Vurdum kapıyı çıktım... Sokaklardayım sabahtan beri.

NURGÜL : Ne yapacağız? Ne edeceğiz? Neydi alla-hım, bir günahımız mı vardı ki bu acıları bi ze çektiriyorsun? Hep kendi suçu! Yolsuz luk varmış, sana neydi, sen mi düzelteceksin? Bizi böyle rezil etmeye hak kın var mı?

SONER : Gazeteye yalanlama göndersek?

NURGÜL : *(Gazeteyi alır, okur.)* Yolsuzluk var dedi, dosyadan çıplak kadın fotoğrafları çıktı... Çıldıran müdür yardımcısı basın mensupla rına Ahu Tuğba'nın çıplak fotoğraflarını yolsuzluk diye gösterdi. Uzun yıllar bir ku ruluşun müdür yardımcılığını yapan T.A. görevine son verildiğini duyunca çıldırdı ve çıplak kadın fotoğraflarını "yolsuzluk var!" diye basın mensuplarına dağıttı. Ga zetecilerin: "Elinizde daha başka yolsuzluk lar da var mı?" sorusuna "elimde daha ne yolsuzluklar var" diye karşılık veren müdür yardımcısının, yeni yolsuzluklar diye göste receği fotoğrafların kimlere ait olacağı me rakla bekleniyor... Fotoğrafları bile var! Nasıl yalanlayacağız? Yalan mı ki yalanla yacağız?

SONER : Nereye gitmiştir acaba?

NURGÜL : Bilmiyorum.

SONER : Ya gazeteyi gördüyse? Zaten aklı başında değil... Daha kötü şeyler olabilir... Yeşim yok mu?

NURGÜL : O da gelmedi...

(Kapı çalınır. SONER ga zeteyi saklar. NURGÜL açar. YEŞİM girer.)

NURGÜL : Ne oldu kızım?

YEŞİM : Yok bir şey anne... Hoş geldin amca...

SONER : Hoş bulduk Yeşim... Gelsene...

YEŞİM : Odama geçeyim amca... Sinirlerim bo zuk. .. Bilmiyor musunuz? Ne diye bilmez gibi davranıyorsunuz? Metin getirdi. Neler oluyor da haberimiz olmuyor diye bağırdı tüm arkadaşlarımın önünde!.. Sonra da çe kip gitti... Hep babamın yüzünden!

NURGÜL : Nasıl?

YEŞİM : Anne! Bu konuda konuşmak istemiyorum artık. Lütfen amca üzerime gelmeyin. Gel meyin! *(Odasına geçer. NURGÜL arkasın dan gider. Biraz sonra gelir.)*

NURGÜL : Ağlıyor. Allahım!..

SONER : Bak yenge! Tanıdığımız bir psikiyatrist var. Ağbimin sinirleri iyice bozuldu... Gösterelim... Tedavisini yapsın, inanıyorum ki bu durum geçicidir... Ama biraz da bizim çaba göstermemiz gerek...

NURGÜL : Ne olacak bu kız?

SONER : Bırak artık yenge.

NURGÜL : Kim açacak eczaneyi? Onun geleceği de bitti!

SONER : Lütfen yenge...

NURGÜL : Gücüm kalmadı... İnşallah ben de delir mem...

SONER : Anlayışlı davranmak zorundayız...

NURGÜL : *(Masanın üzerindeki kâğıdı uzatır.)* Kirayı bile veremedik... Yarın bir gün bir protesto daha gelirse ne yaparız? Nerde kalırız?

SONER : Elimde avucumda ne kadar birikmişim var sa verdim size yenge... Ama artık yok. Be nim de bir evim var... Varlık içinde değilim ki... İşyerimizi tutturmaya çalışıyorum za ten... Piyasa durgun. Kimsede para yok. İn şaatlar durmuş... Kazancımla ancak geçini yoruz... Olsa vermez miyim?

NURGÜL : Sağ ol Soner. Sana ne söyleyebilirim? Elinden geleni, hatta fazlasını yaptın.

(Kapı çalınır. NURGÜL açar. TAMER'dir gelen. SONER gazeteleri saklamaya çalışır. TA MER koltuğa oturur. İlgisizdir.)

SONER : Nasılsın ağbi?

TAMER : Hı?

SONER : Nasılsın?

TAMER : *(Güler.) İ*yiyim.

NURGÜL : Yemek ye azcık. Hadi bir şeyler ye.

TAMER : Canım istemiyor.

SONER : Gazeteleri görmemiş... Aman gösterme yin.

TAMER : *(Sigara yakar.)* Sen evine gitsene... Saide'yi kızdıracaksın gene...

SONER : Boş ver.

TAMER : Onunla evlisin.

NURGÜL : Hadi kurban olayım bir şeyler ye.

TAMER : Ömer bile geri çevirdi beni.

NURGÜL : Yorgunsun. Bak şimdi de sigara içiyor sun... Hiç yemek yemiyorsun... Biraz uzan, dinlen.

TAMER : Protestoyu da yedik... Bir de evden çıkar sak.

NURGÜL : *(Kolundaki bilezikleri gösterir.)* Bunlar ni ye duruyor? Bugünler için durmuyor muy du? Yarın bozduracağım, düşünme... N'olur uzan biraz.

(TAMER düşünmektedir. Sanki kendi kendisiyle konuşmaktadır. Kapı çalınır. NURGÜL açar. SAİDE'dir gelen)

SAİDE : *(Doğrudan içeriye girer. Kocasına)* Burda mısın?

SONER : Burdayım.

SAİDE : Sabahtan beri büroyu arıyorum. Neden ye rinde değilsin?

SONER : Biliyorsun.

SAİDE : Neyi biliyorum. Hiçbir şey bilmiyorum ben. Yeter artık! Senin çoluğun çocuğun yok mu? İşini gücünü bırakmış koşturuyor sun... Kendine gel artık!

NURGÜL : Otursana Saide.

SAİDE : Aklını başına al!

SONER Sessiz olsana...

SAİDE : Sessiz olacak hal mi bıraktın?

SONER : Biraz yavaş.

SAİDE : Ne yavaşı? Yeter artık!

SONER : Komşular...

SAİDE : Duyarsa duysun! Bu işe karışma artık!

SONER : Eeee!.. İleri gitme!.. Bu benim ağbim!

SAİDE : Ağbin senin karnını doyurabilir mi? Sa bahtan beri büron kapalı... Evde de huzur suz ediyorsun bizi... Ağbim ne olacak? Ağ bim ne olacak? Yeter artık!

SONER : Görevim benim... *(Bağırır.)* Sen karışma!

SAİDE : Senin karınım... Karışırım!

SONER : Karışamazsın!

SAİDE : Karışırım!

SONER : Bağırmadan konuş!

SAİDE : Bağırırım! Gerekirse pencereyi açar da ba ğırırım!.. Yuvamı korumak zorundayım. Yuvam dağılacak! Dağıttırmam yuvamı!..

SONER : Senin yuvana sıçarım!

SAİDE : Öyle mi? Öyle mi? *(Ağlar gibi olur.)* Bunu da yaptın ha! Şunların yanında benim yuva ma da küfrettin öyle mi?

SONER : İşi büyütüyorsun.

SAİDE : Ben büyütmüyorum. İş büyük zaten. Bildi ğin gibi değil. Hadi yürü, eve gidiyoruz... Anlatacaklarım var sana Soner.

SONER : Sen git, ben gelirim.

SAİDE : Hayır, birlikte gideceğiz!

SONER : Ben gelmiyorum!

SAİDE : Gecenin şu ilerlemiş saatinde taksi şoförleriyle başbaşa mı gideyim? Yaptıklarını görmüyor musunuz? Nasıl gideyim?

SONER : Nasıl geldinse öyle git... Ben gelmiyo rum...

SAİDE : Sen gelmiyorsun ha! Beni bulamazsın eve geldiğinde!..

SONER : O ne demek?

SAİDE : Alır çocuğumu giderim annemin yanına... Ayrılırız!

SONER : Gidersen git!

SAİDE : Öyle mi? Ama çok pişman olacaksın?

SONER : Ayrılırmış. Ayrılırsan ayrıl be!

SAİDE : *(Çocuğu yeniden öne sürer.)* Çocuğu da götüreceğim görürsün.

SONER : Çocuğu götüremezsin!

SAİDE : Götürürüm! O benim çocuğum!

SONER : Yalnız senin değil, benim de çocuğum!.. Mahkeme kimde bırakırsa onda kalır! Ben de kalır, çünkü ben çalışıyorum!

SAİDE : Sen ana değilsin! Çocuğa şefkat göstere mezsin. Bana vereceklerdir!

SONER : Çek git be! Ne halt edeceksen et! Yürü!

SAİDE : *(Bakar ki pabuç pahalı)* Anlatacaklarım var, yürü eve.

SONER : Gelmiyorum!

NURGÜL : Git Soner.

SAİDE : Karı koca arasına girmeyin! *(SONER'e yu muşak)* Konuşturma beni Soner! Açıklamak zorunda bırakma!

SONER : Neyi açıklayacaksın? Ağbime üç beş kuruş verdim diye evde olay çıkarttığını mı? Açık la! Herkes bilsin!

SAİDE : *(Dayanamaz)* Polisler arıyor seni! Bana bi le geldiler. Büro kapalı... Apartmandakilerden bizi soruşturmuşlar... Siyasi faaliyeti miz olup olmadığını soruşturmuşlar... Yeter artık!.. Senin kardeşin yüzünden soruştur malardan geçiyoruz!.. Her taraf sivil polis dolu!.. Neredeyse, örgüt evi gibi basılacak evimiz!..

SONER : Neler söylüyorsun sen?

SAİDE : Daha söylemediklerim geride... Adamlar kimlerle görüştüğümüzü araştırıyorlar... Bi zi de mi yakacaksın? Saçları kesilmiş bir alay anarşistin yanında televizyonlarda mı görülelim? Yalan mı söylüyorum sana? Se nin kardeşin ne olduğu belli olmayan bir alay işe karışsın, ortalığı birbirine katsın, sen hâlâ görev bilip başında otur!.. Büroyu kapatıp peşinden ayrılma! Ne yaptı, ne etti ki bunlar geldi başına, düşünüyor musun hiç?

SONER : Hiçbir şey yapmadı... Yapamaz!

SAİDE : Neden polisler soruşturuyor öyleyse? Sivil giyimli bir alay insan her yerde onu soruştu ruyor. Bu yaştan sonra bizim başımıza da bir şeyler gelsin mi istiyorsun yani? Yarın bir gün senin başına da bir şeyler gelirse ben ne yaparım? Yedi yaşındaki kızımıza kim bakacak? Kızımla, barlara, pavyonlara mı düşeyim? İster gel, ister gelme, ben gidiyo rum! *(Sert adımlarla giderken)*

SONER : Saide!.. Saidee!.. Bir dakika!.. Minik ku şum!.. Beni bekle!.. Ben çıkayım, ararım si zi...

(Çıkar.)

NURGÜL : Görüyorsun değil mi? Görüyorsun işte... Herşey altüst oldu. Soner'in düştüğü duru ma bak. Tam bir facia. Aileyi ne hale getir diğini görüyor musun? Müjde, Metin de terk etti kızımızı...

TAMER : Metin mi? Ne zaman? Kızım nerde?

NURGÜL : Odasında...

TAMER : Yeşiiim... *(İçeriye geçmek ister. YEŞİM gelir.)* Ayrıldın mı?

YEŞİM : Evet.

TAMER : Neden?

YEŞİM : Gazeteyi görmüş. *(NURGÜL gazete olayı nı bilmediğini işaret eder.)*

TAMER : Ne gazetesi? Söyleyin neler oluyor burda? Söyleyin...

YEŞİM : Bir şey yok.

NURGÜL : Yok.

TAMER : Gazete dediniz!

NURGÜL : Öyle bir şey demedik.

TAMER : Ne gazetesi, söyle!

NURGÜL : Kolumu acıtıyorsun, bırak! Bırak kolumu, bırak!

YEŞİM : *(Gazeteyi uzatır.)* Bırak annemi! *(TAMER gazeteyi alır, okur, iyice çöker.)*

TAMER : Neden sakladınız bunu?

NURGÜL : Üzülme diye.

TAMER : Neden üzüleyim? Bunların yalan olduğunu biliyorsunuz.

NURGÜL : Yalan değil ki.

TAMER : Yalan değil mi?

NURGÜL : Senin sinirlerin iyice...

TAMER : Yalan olduğunu siz de biliyorsunuz...

NURGÜL : Yalan olmadığını biliyoruz Tamer. Savcı lıktan adamlar gelmişti, hatırlamıyor mu sun?

TAMER : Ben deli miyim?

NURGÜL : Şey, hayır... Biraz...

TAMER : Benimle uğraştıklarını anlamıyor musu nuz?

NURGÜL : Peki, sen haklısın.

TAMER : Beni deliymişim gibi gösteriyorlar...

NURGÜL : Dosyanın içinden çıkanları yazmışlar Ta mer.

TAMER : O fotoğrafları ben koymadım ki.

NURGÜL : Ben mi koydum?

TAMER : Kendi elimle belgeleri yerleştirmiştim... Yalan mı söylüyorum?

NURGÜL : Bu evde üç kişiyiz... Sen koymadın... Ben de koymadım... Yeşim mi koydu? Se nin sinirlerin bozuk Tamer...

TAMER : Beni deli mi sanıyorsun? Çıldırdığımı mı sanıyorsunuz? Yemin ediyorum ben koyma dım.

NURGÜL : Kim koydu öyleyse?

TAMER : Bilmiyorum. Bunlar o kadar güçlü ki... Si zi bile satın almış olabilirler. Belki de... Siz koydunuz!

NURGÜL : Biz mi?

TAMER : Bunların yapamayacağı bir şey yok.

NURGÜL : Peki, ben koydum. Senin yirmi yıllık karın koydu.

TAMER : Bu yaşamdan bıktım artık. Bıktım... *(Ka pıya yönelir.)*

NURGÜL : *(Kapının önünü tutar, engellemeye çalı şır.)* Otur. N'olur.

TAMER : Çekil önümden.

NURGÜL : Gidemezsin. N'olur.

TAMER : *(Karısını iter. Çıkar.)*

YEŞİM : *(Arkasından)* Ne yapıyorsun baba? Nereye gidiyorsun?

NURGÜL : *(Peşinden)* Tamer!.. Tamer!.. N'olur Ta mer!.. Hiç böyle görmemiştim onu... Bir şeyler yapmalıyız...

(YEŞİM babasının pal tosunu görür, alır ve arkasından koşar. NURGÜL pencereden bakar. Şaşkındır. Te lefona koşar. Bir numara çevirir, bekler, ce vap vermemektedir aradığı numara. Yeni den çevirir. Bekler, kapatır.)

YEŞİM : *(Girer. Paltoyu asarken)* Sanki yer yarıldı da girdi içine...

NURGÜL : Bu gidiş iyi bir gidiş değil... Bir şeyler yapmalıyız.

YEŞİM : Amcamı arayalım mı?

NURGÜL : Aradım... Henüz gelmemişler... Aman Tanrım!.. Ya bir şey gelirse başına? Bir şey ler yapmamız gerek... *(Yeniden telefonu çe virir.)* Saide, ben Nurgül... Çok önemli Sai-de... Soner'i ver bana... Lütfen... Soner... Benim... Ağbin gitti... Bilmiyorum... Korkuyorum Soner... Bir şey yapmasından kor kuyorum. .. Hiç böyle görememiştim onu... Arkasından bağırdık, dönüp bakmadı bile... İntihar edebilir... *(Ağlar, konuşamaz. Tele fonu kapatır.)*

NURGÜL : O kadar üstüne gittik ki hepimiz... Bir şeyler yapmalıyız... Amcan gelene kadar bir şeyler yapmalıyız... *(Rehberi telaşla ka rıştırır. Bir numarayı çevirir.)* Aloo!.. Bir yetkili ile konuşmak istiyorum... Savcı Beyle... Ben... Ben... Bugün gazetelerde bir haber çıkmıştı. Yolsuzluğu ortaya çıkaran Tamer Beyin eşiyim ben... Hani dosya nın içinden çıplak kadın... Evet! Lütfen... *(Bekler biraz)* Evet efendim... Evet... Bi raz önce Tamer evden çıkıp gitti... Canına kıymasından korkuyorum... Paltosunu bile giymedi efendim... Elbisesi... Açık kah ve... Olur efendim... Teşekkür ederim efen dim... *(Kapatır.)*

YEŞİM : Belki de Ömer Amcaya gitmiştir... *(Çevi rir.)* Alo!..

ÖMER : *(Bürosunda)* Alo!..

YEŞİM : Ben Tamer Beyin kızı Yeşim... Ömer Am ca... Babam yanınıza geldi mi?

ÖMER : Ne oldu?

YEŞİM : Biraz önce evden çıktı da... Morali çok bo zuktu. ..

(Konuşma sürer. Ancak duyulmamaktadır.)

(HAMDİ Beyin odası aydınlanır. Telefon ça lar.)

TELEFONDAKİ SES : Hamdi!..

HAMDİ : Benim.

T. SES : Ne olduğunu biliyor musun? Senin Ta mer'i polisler arıyor...

HAMDİ : *(Güler)* Ne yapmış gene?

T. SES : Herhalde intihar etmek üzere seninki.

HAMDİ : Neden?

T. SES : Bir de neden diye soruyorsun! Adamı peri şan ettiniz!

HAMDİ : Ne emretmişseniz onu yaptık efendim.

T. SES : Biz size böyle mi yapın dedik? Sessizce çözümleyebileceğiniz bir meseleyi ayyuka çıkardınız.

HAMDİ : Ama efendim...

T. SES : Kesme! Dinle! Dua et de adam intihar filan etmesin. Her ne kadar adamın adını deliye çıkarttıysanız da ailesine bir mektup bırak mayacağından emin değilim... Zaten müfet tişler bugünkü gazete olayından sonra duru mu ihbar kabul edip harekete geçiyorlar. Hepimizi yakacaksınız!..

HAMDİ : Benim ne suçum...

T. SES : Bu işi nasıl berbat ettiysen öyle de dü- zelt... Ellerine mi kapanacaksın, işine mi başlatacaksın, ne yapacaksan yap artık... Tabutlar ikileşirse seninkinin başında da ben nutuk atmak zorunda kalabilirim... Derhal meseleyi hallet... Ya da hemen isti fanı ver...

HAMDİ : Aman efendim!

T. SES : Bugünkü tarihle muamelesini yap... Unut ma bugünkü tarihle... Adam intihar falan ederse, yeniden işe başlatmak için yazısını hazırlatmıştık dersin... Anlıyor musun?

HAMDİ : Sağ olun efendim... Çoluk çocuğumuz var efendim.

T. SES : Dinlemiyor musun sen beni?

HAMDİ : Anladım efendim...

T. SES : Git ilgilen!.. Dua et gene de bir şey olma sın adama!..

(Kapatır. ÖMER de kapatmış tır telefonu... HAMDİ ve ÖMER ayrı büro lardan çıkarlarken)

(TAMER' in evi aydınlanır. Kapının zili çalı nır. YEŞİM açar.)

SONER : *(Girer.)* Bir haber?

NURGÜL : Yok.

YEŞİM : Yok amca...

NURGÜL : Kararlıydı... Keşke sözünü dinleyip de bir psikiyatriste götürseydik... Ya kendisine bir şey yaparsa? Ya yaptıysa?

YEŞİM : Ömer Amcaya telefon ettik. Savcılığa da duyurduk...

SONER : Belki de bize geçmiştir... Hemen umut suzluğa kapılmayalım...

NURGÜL : Hepimiz suçladık onu...

SONER : Ben suçlamadım.

YEŞİM : Yengem suçladı!..

SONER : Aslında Saide kötü bir insan değil ki... Ba na bir şey olmaması için çabalaması doğal değil mi?

NURGÜL : Hastaneleri de arasak mı? *(Kapı çalınır. YEŞİM kapıyı açar. ÖMER ve HAMDİ gi rerler içeriye.)*

ÖMER : Bir haber yok mu?

YEŞİM :Yok...

HAMDİ : Geçmiş olsun... Bir şey olmamıştır inşallah...

SONER : Ben Tamer'in küçük kardeşiyim... So ner. ..

ÖMER : Memnun oldum... Ben arkadaşı Ömer...

HAMDİ : Ben de müdürü Hamdi... *(SONER elini vermez.)* Bu işi düzelteceğiz... İşe başlata cağız onu...

NURGÜL : Neye yarar?

YEŞİM : Babamı siz mahvettiniz... Binbir entrika ile dürüst bir insanı bu duruma düşürdü nüz. .. Ona bir şey olursa... Bu böyle bit mez. .. Bunun hesabı sorulur sizden Hamdi Bey...

HAMDİ : Ama ben... Elimden geleni...

YEŞİM : Hiçbir şey yapmadınız... Hiçbir şey...

(Kapının zili çalınır. SONER açar. Bir adam girer içeriye. Elinde naylon bir torba vardır.)

ADAM : Tamer Beyin evi burası mı?

YEŞİM : Evet.

ADAM : Siz?

YEŞİM : Kızıyım.

ADAM : Eşi?

NURGÜL : Benim. Ne oldu?

SONER : Ben kardeşiyim... Bir şey mi oldu?

ADAM : Biraz gelir misiniz? Sakin olun... Biraz önce birisi denize atlayıp intihar etmiş... Ancak ceketini bırakmış... Lütfen bakın... Bu ceket onun mu?

(NURGÜL bakamaz. SONER cekete bakar.)

HAMDİ : Cebine baktınız mı? Mektup falan var mı?

ADAM : Hiçbir şey bırakmamış... Bu ceket eşinize mi ait?

YEŞİM : *(Sevinçle)* Babamın değil...

ADAM : Emin misiniz?

NURGÜL : Onun değil...

ADAM : O zaman mesele yok. Biz araştırmamızı sürdürüyoruz. Bu intihar işi bir salgına dö nüştü. Günde en az otuz kişi gidiyor. Hayır lısı. Hadi geçmiş olsun...

(Çıkar.)

(Diğerleri suskunca otururlarken kapı yeni den çalınır. YEŞİM açar.)

YEŞİM : Baba! Baba! Babacığım!

(Herkes *kapıya doğru koşar. TAMER içeri*ye girer. Islanmıştır. Hep birlikte üşüşürler TAMER'in üstüne. TAMER oturur, ürkek tir.)

HAMDİ : Susun! Susun artık! Şükür ki korktuğumuz gibi bir olay olmadı ve Tamer aramıza yeni den döndü. Geçmiş olsun. Hepimize geçmiş olsun... Tamer'ciğim...

(Artık sesi duyulmaz olur HAMDİ'nin. Işık TAMER'in üzerinde yoğunlaşırken korkuyla döner kızına, iyice tedirgindir TAMER, işa ret parmağını dudağına götürerek hepsine bakar tek tek)

TAMER : *(Yavaşça)* Suuuuuus. *(Susma)*

YEŞİM : *(Babasının yanına gelir.)* Hayır baba...

SONER : *(TAMER'in omuzuna dokunur.)* Hayır ağbi...

NURGÜL : *(TAMER'in elinden tutar.)* Hayır...

1984, İstanbul.

Bu kitaptaki oyunların Fikir ve Sanat Eserleri Yasasından ve yasalardan kaynaklanan tüm hakları yazarın kendisine aittir. Yayınlanan oyunların sahnelenmesi, oynanması, herhangi bir amaçla eserlerden yararlanılması ancak eser sahibinin iznine bağlı olduğundan, kişi veya kurumlarla, kuruluşların Tuncer Cücenoğlu'na, yayınevimiz aracılığı ile veya bizzat başvurmaları zorunludur.

MitosBOYUT
Tiyatro Oyun Dizisi 16
Toplu Oyunları • 1 Tuncer Cücenoğlu
1. Basım: Nisan 1993
Kapak Tasarımı: Mengü Ertel

Dizgi: Gelengül Erkara
Ofset Hazırlık: Tem Yapım, 249 87 37
Baskı: Mü-Ka Ofset, 511 25 99

ISBN - 975.508.065-1

MitosBOYUT Yayınları,
TEM Yapım Yayıncılık Ltd. Şti.
Oba Sokak 9/1 Cihangir 80060 İstanbul
Tel: 249 87 37-38 Fax: 249 02 18

MitosBOYUT
Tiyatro/Oyun Dizisi • 16

TOPLU OYUNLARI • 1

■

TUNCER CÜCENOĞLU

Çıkmaz Sokak
Dosya
Kördöğüşü

Mitos BOYUT